

วรรณคดี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ความหมายของการสะกดคำ

มีนักการศึกษาหลายท่านได้ให้คำจำกัดความของการสะกดคำไว้ต่าง ๆ กัน เช่น คาร์เตอร์ วิก (Good 1945: 383) กล่าวว่า การสะกดคำเป็นวิธีการจำตัวได้ เกิดจากการให้ชื่อหรือออกเสียงตัวอักษรเป็นคำ ๆ ไป และเชื่อมเข้าเป็นเสียงคำ ๆ หนึ่ง ที่ทุกคนยอมรับ ซึ่งคล้ายกับคำจำกัดความของ โนอา เวสเตอร์ (Webster 1965: 2190) ซึ่งกล่าวว่า การสะกดคำ คือศิลปะ หรือเทคนิคในการจัดอักษรต่าง ๆ ให้เป็นคำตามแบบที่ทุกคนยอมรับ แคจอร์จ เอช วอลลินส์ (Vallins 1965: 16) ได้ให้ความหมายของการสะกดคำที่แปลกออกไปว่า การสะกดคำส่วนใหญ่คือเรื่องราวเกี่ยวกับคำ เวลาอ่านหนังสือ ผู้อ่านจะเห็นกระสวนของคำบนกระดาษ ซึ่งจะแสดงให้เห็นถึงความหมายของคำโดยไม่เกี่ยวข้องกับเรื่องเสียงเลย จึงควรที่จะกล่าวว่า การสะกดคำเป็นเรื่องที่ไม่เฉพาะเจาะจง การสะกดคำจะกำหนดโดยความนิยม และความคิดของผู้สะกดคำนั้น ๆ

จากคำจำกัดความนี้ จะเห็นได้ว่าการสะกดคำเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับ การกำหนดตัวอักษรหรือสัญลักษณ์แทนเสียง เพื่อให้ผู้เขียนสามารถถ่ายทอดความคิดของตนเอง ลงเป็นตัวหนังสือ ให้ผู้อ่านสามารถเข้าใจความหมายได้

ความสำคัญของการสะกดคำ

ประยูทธ วัชรเกษม (2516: 98) กล่าวว่า การสะกดคำเป็นส่วนหนึ่งของการเขียน เป็นการฝึกทักษะการเขียนให้ถูกต้องและรวดเร็ว เพราะไม่ว่าผู้เรียนจะเรียนวิชาใด จะท่องอ่านคำและประโยคได้พร้อมกันก็สามารถเขียนบันทึกได้ก็อีกด้วย การสะกดคำจึงเป็นสิ่งจำเป็นในการเรียนค่านานา ถ้าผู้เรียนอ่านออกเขียนได้ สะกดถูกต้อง ผู้เรียน

ก็สามารถนำประโยชน์ไปใช้ในวิชาอื่น ๆ ได้อีกด้วย ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของ เฮอร์เนส ฮอร์น (Horn 1954: 13) ซึ่งได้กล่าวถึงความสำคัญของการสะกดคำว่า การสะกดคำเป็นองค์ประกอบสำคัญที่จะเพิ่มพูนทักษะในการเขียน นอกจากนี้ สมบูรณ์ พรหมภัก (2516: 59) ได้เน้นถึงความสำคัญในการเขียนให้ถูกต้องของตัวสะกดว่า การเขียนให้ถูกต้องของตัวสะกดเป็นสิ่งสำคัญมากในชั้นประถมศึกษา ซึ่งเป็นระยะปลูกฝังความรู้พื้นฐาน การเขียนใด ๆ ก็ตามครูควรจะยืนยันให้นักเรียนเขียนถูกต้องตัวสะกด และเข้าใจความหมายพร้อมกัน ซึ่งในเรื่องนี้ ไพจิตร วัฒนาภูล (2517: 1) ได้สนับสนุนว่าตัวอักษรที่เราเขียนลงไปนั้น ถ้าเราเขียนผิดก็เหมือนกับเราพูดผิด ความหมายของคำก็จะเปลี่ยนแปลงไป อาจทำให้ผู้อ่านเข้าใจความหมายไปคนละอย่างกับที่ผู้เขียนต้องการ หรือถึงกับไม่เข้าใจความหมายนั้นเลยก็ได้ การสะกดคำให้ถูกต้องนี้มีความสำคัญอย่างยิ่งสำหรับการเขียน ดังที่ เจมส์ ลูนเบิร์ก (Lunenburg 1959: 179) กล่าวว่า การสะกดคำจัดว่าเป็นหนึ่งในรายละเอียดที่มีบทบาทในชีวิตประจำวัน การสะกดคำผิดจะลดประสิทธิภาพของการเขียนลง ปัจจุบันมีแนวโน้มที่จะพิจารณากำหนดหรือคัดเลือกระดับคุณภาพของการศึกษาของบุคคลจากอัตราความถูกต้องในการสะกดคำของบุคคลนั้น ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของ เฮอร์เนส ฮอร์น (Horn 1954: 3) ที่ได้กล่าวถึงความสำคัญของการสะกดคำไว้ว่า การเขียนสะกดผิดนั้น จะทำให้ผู้ที่มาร่วมงานเขียนชิ้นนั้น ๆ มองเห็นคุณค่าหรือความสามารถของผู้เขียนต่ำลง และ นอร์แมน เลวิส (Lewis 1963: 7) ยังกล่าวสนับสนุนอีกว่า เรามีโอกาสเขียนหนังสือสะกดตัวผิดไ้มาก ฉลาดไม่เท่าที่ควร และ การเขียนผิดจะทำให้ผู้อ่านมองความสามารถในการเขียนลดลงแล้ว ยังส่งผลกระทบต่อผลประโยชน์ที่สำคัญ ๆ ของผู้เขียนอีกด้วย ดังเช่นที่อาจารย์สอนภาษาไทยหลายท่านในปัจจุบัน ได้พิจารณาเห็นว่านักศึกษามักเขียนสะกดตัวผิด จึงทำให้งานเขียนต่าง ๆ ไม่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควร บางครั้งการเขียนสะกดการันต์ มีส่วนสำคัญมากถึงกับ ใหญ่สมัครงานพลาดโอกาสไม่ได้เข้าทำงานในตำแหน่งต่าง ๆ เนื่องจากการเขียนสะกดการันต์ผิดพลาด (นิศยา ฤทธิโยธี 2507: 22)

ดังนั้นจึงพอสรุปได้ว่า การเขียนให้ถูกต้องนั้น เป็นสิ่งสำคัญมาก เพราะนอกจากจะสื่อความหมายแก่ผู้อ่านได้ถูกต้อง และนอกจากผู้อ่านจะประเมินหรือมองผลงานเขียนว่ามีคุณค่าแล้ว ยังทำให้ผู้เขียนได้รับความเชื่อถือ และประสบความสำเร็จอีกด้วย

ปัญหาในการสะกดคำ

สิ่งที่กล่าวมาแฉว่า การสะกดคำมีความสำคัญมากในการสื่อสารโดยวิธีเขียน ทั้งนี้เพราะทำให้ผู้อ่านสามารถเข้าใจความหมายที่ถูกต้องจากเรื่องราวต่าง ๆ ได้ และการเขียนสะกดคำให้ถูกต้องนับว่าเป็นสิ่งสำคัญในการเขียน เด็กจำเป็นต้องเรียนรู้คำที่เป็นมาตรฐานในการเขียนเบื้องต้น และฝึกเขียนให้ถูกต้องตั้งแต่เริ่มเรียน (รอง รัตน์ อิศรภักดี และเหือก กุสุมา ๗ อภุชยา 2516: 121, 146)

ในการสะกดคำนั้น นับว่ามีปัญหาแก่ผู้เขียนมากพอสมควร ฅมคาย จงเจริญสุข (2502: 63) ได้กล่าวถึงการสะกดคำไว้ว่า ทักษะในการเขียนอาจกล่าวได้ว่าเป็นทักษะอันสุดท้าย การฟัง การพูดก่อนมาก่อน โดยปกติถ้าพูดได้ การอ่านการเขียนก็ง่ายขึ้น โดยเฉพาะการเขียนรูปประโยคในความถึกใจ ถ้าแสดงออกโดยทางการพูดได้แล้ว ก็ไม่มีปัญหาสำหรับกรเขียน จะมีปัญหาอยู่ในเรื่องการสะกดคำ จึงต้องมีการฝึกฝนให้เพียงพอ แก่นักเรียนยังเขียนภาษาไม่ใคร่ถูก สะกดก็ไม่ถูก ฉะนั้นจะเห็นว่ากรเขียนสะกดคำให้ถูกต้องนับว่าเป็นทักษะที่ค่อนข้างยาก และต้องอาศัยความสามารถพอสมควร ดังเช่นที่ เจ เรมอนด์ เฮอร์เบอริช (Gerberich 1962: 622) ได้กล่าวถึงความยากในการเรียนรู้การเขียนสะกดคำไว้ว่า การเรียนรู้การเขียนสะกดคำ ต้องอาศัยความสามารถอย่างถึง ต้องมีจินตนาการสูง และความจำที่ควย ซึ่งธรรมชาติของความสามารถนี้ขึ้นอยู่กับระดับความยากง่าย ของพยัญชนะ และสระที่เรียงกันเข้าเป็นคำควย เหมือนกัน นอกจากนี้ นิยม เรียงจันทร์ (นิยมเรียงจันทร์ และชวาล แพริศกุล 2524: 46) ได้กล่าวถึงปัญหาของการสะกดคำไว้อย่างน่าสนใจว่า การเขียนสะกดคำมีคนนั้นมักเกิดจากเรื่องเสียงและตัวอักษร หรือการถ่ายทอดเสียงลงไปเป็นตัวอักษร กล่าวคือ พยางค์ที่มีเสียงเหมือนกัน แต่มีแบบของการสะกดคำต่างกัน จะเห็นได้ว่าเรื่องการสะกดคำนั้น เป็นปัญหาแก่ผู้เขียนในการถ่ายทอดเสียงลงไปเป็นตัวอักษร เป็นพยางค์หรือเป็นคำที่ถูกต้อง

ฉะนั้นคนที่มีความสามารถในการสะกดคำดี คือสามารถถ่ายทอดเสียงเป็นพยางค์หรือคำที่ถูกต้องก็จะทำให้เขาที่แก้ปัญหาในการเขียนสะกดคำไปได้ แต่คนที่มีความสามารถในการสะกดคำไม่ดี ก็จะทำให้เขาเกิดความไม่มั่นใจ และงานเขียนออกมาก็ไม่ดีเท่าที่ควร ดังเช่น

คำกล่าวของ เกอร์ทรูด ฮิลเดร็ท (Hildreth 1965: 235) ว่า ถ้าการสะกดคำ
 D ไม่ใช่จะเป็นต่อรายการเขียน เพราะคนที่สะกดคำได้ดี จะเพ่งเล็งเฉพาะความถี่
 P ของการถ่ายทอดเพียงอย่างเดียว ไม่คงเสียของอีกมีวิธีการเขียนหรือถ่ายทอดเป็น
 ° คำอักษร คนที่ขาดความมั่นใจในการสะกดคำจะรู้สึกถึงเดที่เขียน จะได้ยินคำบนเสมอ
 แม้แต่จากผู้ที่มีการศึกษาหรือครูว่า บางครั้งรู้สึกไม่มั่นใจในการสะกดคำ โดยเฉพาะคำที่
 มีลักษณะพิเศษออกไป

เกอร์ทรูด ฮิลเดร็ท, ซูโร ทัททะสุค, มาเรีย เวีย และ จอร์จ เอช
 วอลลินส์ (Hildreth 1955: 3 - 5, 2498: 15 - 16, Pei 1967: 336-339,
 Vallins 1965: 16) มีความเห็นตรงกันเกี่ยวกับปัญหาและความยุ่งยากในการ
 สะกดคำในภาษาอังกฤษว่า เรื่องที่สะกดในภาษาอังกฤษมักจะก่อความยุ่งยากให้แก่วรรณ
 เขียน แม้แต่ผู้เป็นเจ้าของภาษาเอง เพราะคำบางคำสะกดคล้ายกัน แต่ถึงเวลา
 ออกเสียงจริง ๆ กลับออกเสียงผิดเพี้ยนไป และมีวิธีสะกดคำที่ต่าง ๆ ซึ่งหาได้มีกฎเกณฑ์
 อะไรที่พอจะยึดเป็นหลักได้ นอกจากผู้เขียนจะต้องอาศัยความจำเอาบ้าง เพราะคำพวก
 นี้เป็นร้อยกเว้นในภาษา ขณะที่เดียวกันพวกเขาได้กล่าวถึงความยุ่งยากหรือปัญหาในการ
 สะกดคำในภาษาอังกฤษว่าเป็นเพราะภาษาอังกฤษไม่มีระบบคงที่แน่นอนเช่น

1. คำอักษรตัวหนึ่งไขแทนหลายเสียง หรือเสียงหนึ่งแทนคำอักษรหลาย
 ตัว เช่น

- คำสะกดคำเดียวกันออกเสียงได้ 7 เสียงเช่น ough ออกเสียง
 เป็น ough, bought, bough, rough, through, thereough, hiccough

- เสียงที่แทนด้วยสัญลักษณ์ /s/ สามารถเขียนสะกดได้ 14 แบบ
 ด้วยกัน เช่น shoe, sugar, issue, mansion, mission, nation, suspicion,
 ocean, nauseous, conscious, chaneron, schist, fuchsia and oshaw

2. ภาษาอังกฤษ มีการลงเสียงหนักเบา (Stress) คำที่ลงเสียงเบา
 (Weak stress) มักจะถูกคัดออกไปจากคำ (Slide) หรือออกเสียงเลื่อน
 ไป (Blur)

3. การสะกดคำเปลี่ยนแปลงไปเมื่อมีปัจจัย (Suffix) มาเพิ่มขึ้นที่ราก
 คำ (Root) เช่นเสียงของสระ e หายไป เมื่อเพิ่มตัวอักษรขึ้นทางท้าย
 (Double) เช่น write เป็น writing หรือ y เปลี่ยนแปลงเป็น
 i เช่น baby เป็น babies

4. อักษรบางตัวไม่ออกเสียง (Silent) เมื่อปรากฏตัวอักษรตัว
 อื่น เช่น

b	เป็นพยัญชนะที่ไม่ออกเสียงเมื่ออยู่หลัง	m	ในคำว่า climb
h	เป็นพยัญชนะที่ไม่ออกเสียงเมื่ออยู่หลัง	w	ในคำว่า where
k	เป็นพยัญชนะที่ไม่ออกเสียงเมื่ออยู่หน้า	n	ในคำว่า knife
l	เป็นพยัญชนะที่ไม่ออกเสียงเมื่ออยู่หน้า	f	ในคำว่า half
l	เป็นพยัญชนะที่ไม่ออกเสียงเมื่ออยู่หน้า	d	ในคำว่า world

5. คำบางคำสะกดไ้หลายแบบ เช่น theater - theatre, color -
 colour, center - centre

6. คำในภาษาอังกฤษมีมากมาย เช่น มีการเปลี่ยนรูป (Variation)
 หรือการแยกคำ (Derivation) ไปจากคำเดิม

7. การเปลี่ยนแปลงกลั้มกันของตัวอักษร อาจทำให้เกิดเป็นปัญหาได้

8. การยืมคำมาจากภาษาอื่น เกิดเป็นปัญหาในการใช้อักษรแทนเสียงที่
 ไม่ปรากฏในภาษาอังกฤษ

P แบทรีน คี แบรอน (Baren 1965: 16 -21) ยังกล่าวเพิ่มเติมถึง
 สาเหตุที่ทำให้การสะกดคำในภาษาอังกฤษเกิดเป็นปัญหาขึ้น ว่าเป็นเพราะเนื่องจาก
 ลักษณะของคำเหล่านั้นนั่นเอง และโดยสรุปลักษณะที่เป็นปัญหาไว้ว่า เกิดจากการนำ
 อักษรมาเรียงเข้าด้วยกัน (Letter Combination) โดยเฉพาะคำที่ถ่ายทอด
 มาจากภาษากรีก เพราะภาษากรีกและภาษาอังกฤษใช้พยัญชนะแทนเสียงต่างกัน ภาษา
 อังกฤษยังมีตัวอักษรแทนเสียงจำกัอีกหลายเช่น

o ph ในภาษากรีก ออกเสียงเป็น f ในภาษาอังกฤษ เช่น คำว่า
 phase, phone, photograph

ch ออกเสียงเป็น k เช่น character
 θ ออกเสียงเป็น th ในคำว่า theatre
 sch ออกเสียงเป็น sk เช่น school, scholar เป็นต้น

พงษ์ศรี เลควัตถ์ (Pongsri Lekawatana and Others

1968-69: 22-24) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการเปรียบเทียบภาษาไทยกับภาษาอังกฤษ และ
 ใ้คอธิบายไว้อย่างละเอียดถึงปัญหาหรือความยุ่งยากที่เด็กไทยประสบในการสะกดคำภาษา
 อังกฤษ ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของ สุโร หัตถะสุท, มาเรียว เป็ย และ จอร์จ เอช
 วอลธินส์ ว่า การสะกดคำนี้สำคัญต่อเด็กไทย เพราะเด็กไทยประสบความยุ่งยากหรือ
 มีปัญหาในการสะกดเนื่องจาก ระบบการสะกดคำของภาษาไทย กับภาษาอังกฤษต่างกัน
 ในแง่ที่ว่า

1. ภาษาอังกฤษ มีอักษร 26 ตัวอักษร ใช้แทนเสียง 35 เสียง ในขณะที่
 ไทยมีตัวอักษร 64 ตัวอักษร ใช้แทนเสียง 38 เสียง ดังนั้นในการสะกดคำภาษาอังกฤษ
 จึงต้องมีการผสมอักษร เพื่อใช้แทนเสียงหลาย ๆ เสียง หรือใช้อักษรตัวเดียวกันหรือ
 ผสมอักษรแทนเสียงของเสียงที่ต่างกัน เช่น

ผสมอักษร	อักษรตัวเดียวกันหรือผสมอักษร
to / u /	can / k /
toe / o /	city / s /
bow / au /	thin / θ /
bought / ɔ: /	this / ð /

ความแตกต่างนี้ทำให้เกิดข้อบกพร่องในการสะกดคำได้

2. การสะกดสระในภาษาอังกฤษแตกต่างจากภาษาไทย ในภาษาไทยรูป
 สระตัวหนึ่งจะแทนเสียงได้หนึ่งเสียง แต่ในภาษาอังกฤษเสียงสระหนึ่งเสียงสามารถ
 สะกดด้วยตัวอักษรต่าง ๆ กันเป็นจำนวนมาก เช่นสระเสียง / i: / ในคำภาษาอังกฤษ
 ต่อไปนี้ be, bee, beat, believe, receive, key, phoenix, larvae,
 mediaeval และ quay เป็นต้น นักเรียนไทยจึงมีแนวโน้มที่จะสะกดคำซึ่ง

สะกดด้วยสระเสียงเดียวกัน แต่สะกดด้วยตัวอักษรต่าง ๆ กันเพื่อนี้ผิด เพราะเกิดความ
 สับสนไม่สามารถจะจำได้ว่าเสียงสระในคำ ๆ นั้นสะกดอย่างไร ทั้งในเสียงสระ /i:/
 ในคำว่า believe นักเขียนมักเขียนผิดเป็น beleive เพราะเทียบกับ
 เสียง /i:/ ในคำ deceive และ receive

3. อุปสรรคจากการออกเสียงของระบบสะกดคำในภาษาไทย ในภาษาไทยมี
 พยัญชนะที่ใช้เป็นตัวสะกดพยัญชนะคำได้หกตัวเท่านั้น คือ เสียงหยุด (Stop) สามเสียง
 /p/, /t/ และ /k/ เป็นเสียงนาสิก (Nasal) สามเสียงคือ /m/, /n/,
 และ /ŋ/ ในขณะที่พยัญชนะอังกฤษอยู่ในตำแหน่งท้ายคำได้ 21 เสียง จึงทำให้นักเรียน
 ออกเสียงคำอังกฤษซึ่งสะกดด้วยพยัญชนะอื่น ๆ นอกเหนือจากเสียงทั้งหมดในภาษาไทยเป็น
 เสียงทั้งหมดนั่นเอง เช่น ออกเสียง /l/ ในคำว่า ball เป็นเสียง /n/ ในภาษา
 ไทย ออกเสียงคำซึ่งสะกดด้วย /s/ ในภาษาอังกฤษเป็นเสียง /t/ ในภาษาไทยเป็นต้น
 ความแตกต่างในการสะกดตามคำด้วยอักษรมากรอน้อยแตกต่างกันนี้ เป็นสาเหตุที่ทำให้นักเรียน
 เกิดชอบกพรองได้

ความมุ่งหมายในการสอนสะกดคำ

ถ้าจะพิจารณาจุดมุ่งหมายในการสอนสะกดคำ ตามที่ฮอร์เนส ฮอรั่น (Horn
 1954: 14 - 15) ได้กำหนดไว้จะพบว่า การสะกดคำมีจุดมุ่งหมายที่จะ

1. ทาทางพัฒนาความสามารถในการเขียนสะกดคำของนักเรียน โดยไม่จำกัด
 เพียงการฝึกเฉพาะคำที่นักเรียนรู้จักเท่านั้น แต่รวมทั้งการเพาะนิสัยยิ่สระในการเขียน
 มีความรู้ในการเขียนคำต่าง ๆ ได้ถูกต้อง และสามารถที่จะตัดสินใจในงานเขียนอื่น ๆ ว่า
 สะกดผิดถูกเพียงใด.

2. การสะกดคำจัดว่าเป็นทักษะที่สัมพันธ์กับภาษา มีจุดมุ่งหมายที่จะส่งเสริม
 ความตั้งใจของนักเรียนในการแสดงความรู้สึกด้วยการเขียน พัฒนาการในการสะกดคำ
 ขึ้นอยู่กับความสามารถทางภาษาศาสตร์ ของนักเรียนที่จะจำได้

3. เรียนและฝึกการสะกดคำเพื่อเป็นเครื่องมือในการเขียนของนักเรียน

4. ในการสะกคค่านั้น จำเป็นต้องตั้งจุดมุ่งหมายเฉพาะในการสอน โดยพิจารณาจากความแตกต่างของนักเรียน พื้นฐานประสบการณ์ของนักเรียนแต่ละคน ความสามารถในการเรียนรู้ และความต้องการเป็นหลัก

การสอนให้เด็กรู้จักสะกคคคาค่าเป็นสิ่งสำคัญ และจำเป็นสิ่งที่ครูจะต้องสอนให้เด็กได้ฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอ ไม่ว่าเด็กจะเรียนอยู่ในชั้นใดก็ตาม โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ครูโรงเรียนประถมศึกษา ควรจะสอนให้เด็กเรียนรู้ค่าและสะกคคคาค่าได้ถูกต้องเหมาะสมกับวัยหรือระดับชั้นของเด็ก เพื่อให้เด็กได้ใช้ความรู้ความนี้สำหรับศึกษาวิชาอื่นหรือเพื่อศึกษาในชั้นสูง ๆ ต่อไป เพราะการเขียนสะกคคคาค่าได้ถูกต้องจะช่วยให้ผู้อื่นเข้าใจข้อความที่เขียนได้ถูกต้องรวดเร็ว ทั้งจะช่วยสร้างให้เกิดทัศนคติแก่ผู้ที่ใฝ่มาอ่านข้อความที่เขียนนั้นด้วย (นิศยา นุชโยชิ 2507: 402-403)

รองรัตน์ อิศรภักดี และเพ็ญ กุสุมา ณ อุษยยา (2516: 121, 146) ได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับจุดมุ่งหมายในการสอนสะกคคคาค่าไว้ว่า การสอนสะกคคคาค่าเป็นสิ่งสำคัญ และจำเป็นในการวางพื้นฐานของการเรียน การสอนสะกคคคาค่าในชั้นประถมศึกษา มีจุดมุ่งหมายดังนี้คือ

1. ช่วยให้เด็กได้รู้จักค่าต่าง ๆ ที่จำเป็นในชีวิตประจำวัน เพื่อช่วยให้เด็กเขียนเป็นเรื่องราวต่าง ๆ ได้

2. ช่วยให้เด็กรู้จักสะกคคคาค่าต่าง ๆ ได้ถูกต้อง

3. ช่วยส่งเสริมให้เด็กรู้จักใช้ค่าต่าง ๆ ได้กว้างขวางขึ้น

4. ช่วยให้เด็กค้นคว้าและศึกษาค่าใหม่ ๆ ตามที่เด็กต้องการ

จะเห็นได้ว่า การสอนสะกคคคาค่านั้นมีจุดมุ่งหมาย ที่จะฝึกให้นักเรียนเขียนได้ถูกต้อง และสร้างเสริมความสามารถ และทักษะในการเขียนให้ถูกต้องรวดเร็ว ตลอดจนรู้จักใช้ค่าต่าง ๆ ในงานเขียนของตนได้อย่างกว้างขวางอีกด้วย

การสอนสะกคคคาค่า

ประเพ็ญ มหราชันย์ (2518: 59) ได้ให้หลักแห่งการสอนสะกคคคาค่าไว้ พอสรุปได้ว่า

1. การสะกคคคาค่าเป็นงานยาก เพราะค่าที่ออกเสียงเหมือนกัน แต่สะกคคคคคานั้น

มีมาก

2. ปัจจัยสำคัญในการสะกดคำ ได้แก่ การเห็นความแตกต่างของภาพ ซึ่งจะช่วยให้เห็นความแตกต่างและความคล้ายคลึงกันของคำ

3. ความมุ่งหมายของการสะกดคำ ก็เพื่อให้ผู้อ่านสร้างความเข้าใจความหมายของคำที่ไร้อรรถของ

4. การสอนสะกดคำในชั้นประถมนั้น ควรเลือกคำที่ไร้อรรถบ่อย ๆ ในชีวิตประจำวัน มากกว่าที่จะให้เด็กเรียนสะกดคำยาก ๆ

5. การสอนสะกดคำ ควรเน้นในระยะแรก ๆ ถึงระยะที่เด็กก่อนเปิดกล่องแล้ว การสะกดคำนั้นเป็นวิธีการที่จะนำไปสู่จุดมุ่งหมายของการเขียน ซึ่งต้องอาศัยทักษะการฟัง การพูด และการอ่านที่ดี การสะกดคำเพื่อการเขียนนั้น มีส่วนประกอบที่สำคัญคือ ความเข้าใจความหมายของคำและการอ่านที่ถูกต้องชัดเจน ประเทิน มหาพันธ์ และ เจมส์ เอ. ฟิตส์เจอร์รอด (ประเทิน มหาพันธ์ 2519: 65 และ Fitzgerald 1951: 97 อ้างถึงใน วิเชียร อธิไขบุญวัฒน์ 2514: 102-102) มีความเห็นสอดคล้องกันเกี่ยวกับลำดับขั้นของการสอนสะกดคำว่าควรคำนึงตามลำดับขั้นดังนี้

ขั้นที่ 1 ความหมายของการออกเสียง ในขั้นนี้ครูต้องให้นักเรียนเข้าใจความหมายของคำ มองดูคำพร้อมกับออกเสียงคำนั้น และสามารถที่จะใช้คำนั้นแต่งประโยคหรือทุกเป็นประโยคโดยใส่คำเหล่านั้นใ้อรรถของ

ขั้นที่ 2 การมองเห็นรูปคำ ในขั้นนี้ครูให้นักเรียนเห็นรูปคำที่สะกดและเห็นส่วนประกอบต่าง ๆ แยกคำออกเป็นพยางค์ ออกเสียงคำนั้น ๆ เป็นพยางค์ทีละพยางค์ แล้วสะกดเป็นคำอีกครั้งหนึ่ง

ขั้นที่ 3 การระอิกคำ คือให้มองดูคำแล้วสะกดคำนั้นโดยไม่ต้องดู และตรวจทานดูว่าการสะกดคำถูกต้องหรือไม่ ถ้าสะกดผิดก็ให้นักเรียนย้อนกลับไปทำตาม ขั้นที่หนึ่ง สอง และสามอีกครั้งหนึ่ง

ขั้นที่ 4 การเขียนคำนั้นให้อรรถของจากความจำ ใช้พยัญชนะ สระ ให้อรรถที่ แล้วตรวจสอบดูว่าเขียนคำเหล่านั้นใ้อรรถของ ชัดเจนหรือไม่

ขั้นที่ 5 การทบทวน ให้นักเรียนเขียนคำโดยไม่ต้องดูแบบ ถ้าเขียนถูกต้อง 3 ครั้ง ก็แสดงว่านักเรียนรู้จักคำนั้นแล้ว และจะช่วยให้นักเรียนจดจำได้แม่นยำยิ่งขึ้น

ควรจะให้นักเรียนนำคำไปใช้ในการเขียนประโยค เขียนเรียงความและจดหมาย เป็นต้น

นอกจากนี้ยังได้ให้ข้อเสนอแนะในการเลือกคำมาเขียนว่า ควรเป็นคำที่ใกล้ตัว
เด็ก คำที่เกี่ยวกับสิ่งที่เด็กได้พบเห็นในชีวิตประจำวัน คำที่เด็กเข้าใจความหมาย และสนใจ
คำเหล่านั้น เช่น โก กบ กุ้ง ฯลฯ และทุกครั้งก่อนที่จะสอนคำใหม่ควรจะให้บทวนคำเก่า
ที่เรียนไปแล้วด้วย

เรื่องการเขียนสะกดคำนี้ King (1965: 1) ได้กล่าวถึงวิธีฝึกให้
ความสามารถในการสะกดคำไว้ดังต่อไปนี้

1. ตรวจ (Examine) ตรวจสอบคำแต่ละคำอย่างระมัดระวัง เช่นคำ
ที่มีอุปสรรค ปัจจัย แล้วบันทึกไว้
2. ออกเสียง (Pronounce) ออกเสียงคำอย่างถูกต้อง และคำนึง
ถึงการสะกดคำแต่ละพยางค์
3. สะกดคำ (Spell) สะกดคำนั้น ๆ ทั้ง ๆ ปิดคำที่สะกด แล้วสะกดคำ
นั้นอีกครั้งหนึ่ง
4. เขียน (Write) เขียนคำนั้น 5 - 10 ครั้ง ตรวจสอบว่าถูกต้องหรือไม่
5. ใช้ (Use) นำคำนั้นมาแต่งเป็นประโยค
6. ทบทวน (Review) ทบทวนแต่ละคำในวันต่อไป

เมื่อมีความสงสัยเกี่ยวกับการสะกดคำใด ให้คนจากพจนานุกรม แล้วคำ
เนในการตามขบวนการทั้งหมดขึ้น จะทำให้สะกดคำได้ถูกต้องและแม่นยำ

เกรท ฟอ์แนลด์ (Fernald 1943: 331 - 341 อ้างถึงใน ประเพณี
มหาบัณฑิต 2519: 64) ได้กล่าวถึงขบวนการในการสะกดคำไว้ว่า ประกอบด้วยลำดับขั้น
ทางจิตวิทยา 3 ขั้น คือ

1. การรับรู้คำ
2. การระลึกภาพของคำ
3. การสร้างนิสัยในการสะกดคำ

การรับรู้คำ จะมีขึ้นต่อเมื่อเด็กได้มองเห็นคำ และเปล่งเสียงออกมามาก ๆ ส่วน
การระลึกภาพของคำนั้น มีความแตกต่างกันเป็นรายบุคคล การออกเสียงและการสะกดคำ

บอย ๆ ก็มีความจำเป็นต่อการสะกดคำ เพราะจะทำให้เป็นนิสัย และสะกดคำได้โดย
ไม่ผิดพลาด

ไทด์แมน (Tidyman 1969: 220 อ้างถึงใน ประเพณ มหาชน 2519: 64) กล่าวว่า การควบคุมโดยอัตโนมัติ ซึ่งมีส่วนช่วยอย่างสำคัญในการสะกดคำนั้น จะช่วยให้ภาพและเสียงของคำ การเปล่งเสียง การสะกดคำก็ควรให้เป็นไปตามขบวนการ นั้นคือการไต่ขึ้น การเปล่งเสียง การเห็นคำ และความหมายของคำ การรับรู้คำ ทั้งรูป เสียง และความหมายของคำ การประสานกันระหว่างกรรเปล่งเสียงตามหัวอักษร และการประสานระหว่างคำอื่น ๆ กับการเคลื่อนไหวของมือในการเขียน

ความพร้อมในการสะกดคำ

ในการสอนสะกดคำนั้น Seela Chayaniyayodhin (1960: 108-113) มีความเห็นว่าจะต้องคำนึงถึงความสำคัญของการเลือกคำ หนังสือที่ไรสอนสะกดคำ หรือวัสดุอุปกรณ์อื่น ๆ ที่นำมาใช้ กิจกรรมต่าง ๆ เกี่ยวกับการสะกดคำ และองค์ประกอบอื่น ๆ ที่สัมพันธ์กับพัฒนาการทางภาษาของเด็ก การสร้างความพร้อมในการสะกดคำควรเริ่มตั้งแต่ระดับอนุบาลหรือระดับประถม ขณะที่เด็กกำลังเรียนรู้ที่จะแยกการเห็นกับการไต่ขึ้น และการสร้างคำศัพท์ก็เป็นอีกขั้นหนึ่งเกี่ยวกับความพร้อมในการสะกดคำเกี่ยวกับเรื่องนี้ ประเพณ มหาชน (2519: 59) ได้ให้ความเห็นว่า การสะกดคำต้องใช้ประสาทสัมผัสหลาย ๆ ด้าน และแต่ละด้านจะต้องมีการประสานกันอย่างดี นั่นคือ ทางปาก หู ตา และการเคลื่อนไหวทางกล้ามเนื้อ คำอื่น ๆ ดังนั้น เด็กที่จะเขียนสะกดตัวได้ก็จึงจำเป็นต้องมีความพร้อมในด้านดังกล่าว เรื่องความพร้อมในการเรียนสะกดคำนี้ เควิลล์ (Russel 1947: 406 อ้างถึงในประเพณ มหาชน 2519: 59) ได้ศึกษาปัจจัยต่าง ๆ ที่จะช่วยส่งเสริมความพร้อมในการสะกดคำและความสามารถในการสะกดคำของเด็กประถมตอนต้น โดยแบ่งเด็กชั้นประถมปีที่ 1 และปีที่ 2 ออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มที่เน้นการสอนเกี่ยวกับการออกเสียง และกลุ่มที่มีการออกเสียงเล็กน้อย จากการทดสอบถึง 13 ครั้ง ผลปรากฏว่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มที่เน้นการสอนเกี่ยวกับการออกเสียงจะสูงกว่าอีกกลุ่มหนึ่ง รัสเซล จึงสรุปผลการศึกษา

ของเขาไว้ดังนี้

1. การสร้างความพร้อมในการสะกดคำ จะคงมีการสอนเกี่ยวกับเรื่องของคำ และสอนคัดลายมือ

1. ต้องสร้างความสนใจในเรื่องความเหมือนอัน และความแตกต่างของคำในคำรูป และเสียง

ประเทิน มหาพันธ์ (2519: 66) มีความเห็นเกี่ยวกับความพร้อมในการสะกดคำของเด็กว่า เด็กจะพร้อมที่จะสะกดคำคือเมื่อเด็กต้องการอ่าน ก็เป็นการสะกดชื่อตนเอง ชื่อเพื่อน ชื่อสิ่งของในห้องเรียน ในเด็กชั้นสูงขึ้นมาก็ควรให้เขียนจดหมาย เขียนรายงาน เขียนเรียงความ เมื่อใดที่มีการเขียนเมื่อนั้นย่อมต้องการสะกดคำ กิจกรรมเหล่านี้เป็นการเริ่มต้นของความพร้อมที่จะสะกดคำ และขณะเดียวกันเขาได้เสนอแนะ การสร้างความพร้อมในการสะกดคำแก่เด็กไว้ด้วย ดังนี้

1. ให้เด็กสังเกตคำที่ครูหรือนักเรียน เขียนติดไว้ในห้องเรียน
2. ให้เด็กเล่นตัวอักษร
3. ให้รู้จักสังเกตคำที่เหมือนกัน และแตกต่างกัน
4. ให้อุปกรณ์การสอน เช่น แผ่นป้ายหมุน บัตรคำ

การสร้างทัศนคติที่ดีต่อการเขียนสะกดคำ

เด็กที่สะกดคำไม่ได้ จะเขียนใหญ่ขึ้นเข้าใจชัดเจนไม่ได้ เด็กที่สะกดคำไม่ได้ในตอนนั้น อาจเป็นเพราะไม่ได้รับการฝึกฝนอย่างถูกต้อง เมื่อมีโอกาสฝึกฝนเฉพาะทำกิจกรรมอื่น ครูก็ไม่สอน อีกประการหนึ่ง เด็กได้เห็นตัวอย่างดีๆ แล้วจรรยาไว้ไซ้ หรือไม่ก็คิดสะกดเองตามใจชอบ ไม่ได้คำนึงตามกฎเกณฑ์เกี่ยวกับเรื่องนี้ ประเทิน มหาพันธ์ (2519: 62) มีความเห็นว่าสาเหตุที่ทำให้เด็กสะกดคำไม่ได้ เป็นเพราะเด็กมองไม่เห็นว่าการสะกดคำเป็นส่วนหนึ่งของการดำเนินชีวิต ทัศนคติที่ดีต่อการเขียนสะกดคำเป็นสิ่งสำคัญมาก ครูควรทำให้เด็กเข้าใจเสียก่อนแต่เริ่มเรียนสะกดคำว่า ความถูกต้องของงานเขียนทุกอย่าง เป็นสิ่งที่พึงประสงค์ คำทุกคำที่เด็กเขียนต้องตรวจตราให้ถูกต้องเสียก่อน การตรวจรางวัล

สุดท้ายของการเขียน ต้องทำด้วยความละเอียดถี่ถ้วน ควรทำอย่างรอบคอบ นอกจากนั้น ครูควรปลูกฝังนิสัยที่ดีให้แก่เด็กในขณะนี้ ว่าการเขียนเป็นการแสดงการระ แสดงความสุภาพของผู้เขียนต่อผู้อ่าน ควรให้เด็กตระหนักว่าความสามารถในการสะกดคำเท่าที่ปรากฏในผลงานของเขานั้น แสดงให้เห็นบุคลิกภาพอย่างหนึ่งของเขา ฉะนั้นเด็กควรมีความมั่นใจ และเชื่อมั่นในงานเขียนของเขา ก่อนที่จะแสดงผลงานของเขาต่อผู้อื่น

ส่วนแนวทางที่จะกระตุ้นให้นักเรียนมีความสนใจและมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนสะกดคำนั้น ฮอร์น (Horn 1954: 19 - 20) ได้เสนอแนะไว้ดังนี้

1. ให้นักเรียนได้รู้ถึงคุณค่าในความสามารถของคนที่จะนำการสะกดคำไปใช้ในการเรียนวิชาอื่น ๆ ได้
 2. ให้นักเรียนเข้าใจถึงการสะกดคำในบทเรียนต่าง ๆ และมีการแก้ไขได้ถูกต้อง
 3. ให้นักเรียนทราบถึงผลการสะกดคำด้วยตนเอง ครูเป็นผู้คอยกระตุ้นชี้แนะเท่านั้น
 4. ในแต่ละสัปดาห์ครูควรทำแผนภูมิความก้าวหน้าในการสะกดคำของนักเรียนแต่ละคน
 5. ให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการตั้งจุดมุ่งหมายของการสะกดคำ อันจะช่วยให้นักเรียนมีส่วนร่วมได้แสดงความคิดเห็นและความรับผิดชอบอีกด้วย
 6. ครูหรือนักเรียนควรจะได้แสดงทุกทางประกอบ เพื่ออธิบายความหมายของคำให้เข้าใจยิ่งขึ้นด้วย
 7. ให้นักเรียนที่เก่งได้ช่วยเหลือนักเรียนที่อ่อน
- อนึ่ง เกม การให้รางวัลโดยให้คะแนน คำชมเชย ให้ความ ฯลฯ เป็นสิ่งที่จะช่วยส่งเสริมให้นักเรียนมีความสนใจ และมีทัศนคติที่ดีในการเรียนเขียนสะกดคำด้วย

การเลือกคำที่จะนำมาสอน และความแตกต่างในการสะกดคำของแต่ละบุคคล

ประเทิน มหารัตน์ (2519: 62) ให้ความเห็นว่า การสอนสะกดคำนั้น จะดีถ้าสอนโดยหลักการคือเมื่อครูสามารถสอนให้เด็กที่เรียนปานกลาง สามารถสะกดคำที่ใช้อยู่เสมอ ๆ

โคดุกต้อง มีสิทธิ์ว่าจะสอนโดยดเพราะเด็กเก่งที่สุดในชั้นสะกคค่ายากได้ คำยากที่ไม่มีโอกาสใช้เลยในชีวิตประจำวัน ก็ไม่จำเป็นต้งนำมาสอนเด็กในชั้นประถม

ในการเลือกคำทาง ๆ มาให้เด็กสะกคั้น สกอก และ ประเทิน มหาขันธ (Scott 1956: 331 - 342, ประเทิน มหาขันธ 2519: 62) มีความเห็นสกคคองกันว่า ควรเลือกเอาคำที่เหมะกับวัยของผู้เรียน และเป็นคำที่เด็กและผู้ใหญ่ต้องใช้ในชีวิตประจำวันมาสอน ส่วนการทดสอบก็จะต้องทดสอบโดยใช้คำที่สอนไปแล้ว เพราะการทดสอบคำที่นักเรียนไม่เคยได้เรียนหรือคำที่ครูสอนให้โดยไม่คำนึงถึงระดับชั้นและวัยของเด็กนั้น เป็นการสอนและการทดสอบที่ไม่ดี การเลือกคำให้เด็กเรียนนั้นเป็นสิ่งสำคัญไม่น้อย เด็กที่เรียนชั้นประถมศึกษาควรจะสามารถสะกคค่าจำนวนหนึ่งซึ่งของใช้อยู่เสมอ ๆ ยิ่งกว่านั้นเด็กได้เรียนวิธีที่จะสามารถสะกคค่าได้เองอย่างอิสระ

ในการสอนสะกคค่า ครูทึงคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลของเด็กด้วย เด็กมีความสามารถในการสะกคค่าแตกต่างกันมาก ฉะนั้นจึงไม่ควรกะเกณฑ์ให้เด็กต้องสะกคค่าให้เท่า ๆ กันทุก ๆ คน เด็กบางคนเป็นอนเก่งพิเศษ คือ พอเห็นคำก็สะกคค่าได้ทันที แต่ครูก็ไม่ควรประหลาดใจที่เห็นนักเรียนมีความสามารถแตกต่างกัน และมีความสำคัญที่สุดก็คือ ครูไม่ควรโทษว่าการสะกคค่าอ่อนมากนั้น เป็นเพราะภาษาอังกฤษ เป็นภาษาที่สองของนักเรียน เพราะในบรรดาเจ้าของภาษาเอง ก็มีผู้ซึ่งสะกคค่าอ่อนมาก ๆ อยู่ไม่น้อย การสะกคค่าจึงต้องมีการสอน และครูที่ที่จะละเลยเสียมิได้ อนึ่งถ้าจะให้โดยลคคิการสอนทุกโอกาส เมื่อมีการสอนอ่าน พูด และเขียน ทั้งนี้ เพื่อช่วยให้เด็กเห็นว่า การสะกคค่ามีความจำเป็นสำหรับชีวิตเรื่องหนึ่งเหมือนกัน เด็กที่เห็นว่า การสะกคค่าไม่ใช่สำคัญ ควรแก่การเรียนเท่า ๆ กับ สังคมศึกษาหรือวิทยาศาสตร์ เด็กคนนั้นจะเรียนสะกคค่าไม่ได้ก็ ฉะนั้นในการสอนครูต้อง เน้นให้เด็กเห็นความสำคัญ เด็กจะโคสนใจ โดยจคคิสอนให้สัมพันธ์กับเนื้อเรื่องที่เรียน หากคำที่ครูเลือกมาสอนไม่ดีแก่ตนแล้ว จะใช้วิธีสอนให้สมบูรณ์อย่างไร การสอนก็หาประโยชน์มิได้ ครูควรเลือกคำที่ของใช้มากที่สุดเอามาให้เด็กเรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับเด็กที่เริ่มเรียนสะกคค่าใหม่ ๆ เพื่อให้การเลือกคำมาสอนเป็นไปโดยรัดกุม ครูควรสำรวจดูว่าเด็กและผู้ใหญ่จำเป็นต้องใช้คำอะไรเสมอ ๆ บาง ทึงตระหนักกว่าคำที่คิด

เลือกมานี้ เป็นคำที่คงใจเสมอ ๆ เช่นใช้ในการเขียน ใช้ในการพูด ไม่ใช่คำที่เด็กอ่านพบบ่อย ๆ ในหนังสือ เพราะคำเหล่านั้น แม่เด็กจะคอยบอกลูกก็ไม่ได้นำมาใช้เลย ฉะนั้นจึงไม่ควรเอาคำที่เด็กอ่านทั้งหมดมาให้เด็กสะกด (ประเทิน มหาจันทร์ 2519: 63, ไบรซ์ แวน ไซออก 2512: 132)

เด็กบางคนสะกดได้โดยบังเอิญ ซึ่งไม่ใช่เป็นสิ่งพึงประสงค์ของครู ต้องมีการสอนสะกดคำกันโดยตรง เด็กชั้นต่ำ ๆ ไม่ควรให้เรียนคำยาก ๆ ควรให้ฝึกสะกดคำง่าย ๆ และเป็นคำที่คงใจเขียน

เป็นคำที่เด็กคงใจทุกเสมอ ๆ และเข้าใจคำนั้นเมื่อได้ยินผู้อื่นพูด ที่สำคัญคือ ไม่ว่าจะพูด จะฟัง หรือจะเขียน เด็กต้องสะกดคำได้ถูกต้อง เมื่อเป็นเช่นนี้เด็กทุกคนควรมีบัญชีคำต่าง ๆ ที่ตนคงใจไว้สำหรับตนเอง เมื่อมีบัญชีแล้ว ครูต้องแนะนำให้เด็กกระทำสิ่งต่อไปนี้

1. สะกดคำในบัญชี ให้ทั้งหมด
2. สามารถที่จะใช้คำเหล่านั้นได้เมื่อต้องการ
3. มีความต้องการที่จะสะกดคำให้ถูกต้องบริบูรณ์
4. มีความสามารถที่จะตัดสินใจว่า คำที่ตนได้พบเห็นนั้นถูกต้องหรือไม่
5. รู้วิธีที่จะสะกดคำที่พบใหม่ ๆ ได้ในเวลาที่ต้องการใช้คำเหล่านั้น ทั้งเมื่ออยู่ในโรงเรียน หรือออกจากโรงเรียนไปแล้ว

ความสัมพันธ์ระหว่างการอ่าน การออกเสียง และการสะกดคำ

ประเทิน มหาจันทร์ (2519: 63) มีความเห็นเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างการอ่านและการสะกดคำว่า ครูพึงเข้าใจว่าความสามารถในการสะกดคำของเด็กนั้น จะเจริญขนานไปกับความสามารถในการอ่าน เด็กที่อ่านคล่อง การสะกดคำก็จะดีด้วย การที่จะให้เด็กที่อ่านหนังสือไม่คล่องมีความสามารถในการสะกดคำเท่าเทียมกับเด็กที่อ่านคล่องนั้นย่อมทำไม่ได้ รອງรัตน์ อิศรภักดี และเทือก กุสุมา ณ อุษยา (2516: 132) มีความเห็นเพิ่มเติมเกี่ยวกับเรื่องนี้ว่า ในการสอนสะกดคำนั้น ครูจำเป็นต้องหา

วิธีชักจูงให้เด็กอยากเขียน อยากรู้คำใหม่ ๆ และจดจำไว้ การวัดสิ่งแนวล้อมและหาวิธี กระตุ้นเร้าใจเด็กเป็นสิ่งสำคัญ เด็กที่อ่านไต่มากรเพราะจำตัวอักษรต่าง ๆ ได้ สะกดคำได้ ก็พร้อมที่จะเขียนและสะกดคำจากได้ ดังนั้นการอ่านจึงควบคู่ไปกับการเขียน เด็กที่อ่านหนังสือไม่ออกเพราะจำตัวอักษรไม่ได้ ก็ย่อมจะสะกดคำไม่ได้เป็นของธรรมดา การ จำเป็นต้องให้การอ่าน การเขียนและการสะกดคำ สัมพันธ์เกี่ยวเนื่องกันไป จะเห็นได้ว่า การสะกดคำกับการอ่านมีความสัมพันธ์กันสูง การศึกษาเกี่ยวกับเสียงของภาษาจะทำให้ เด็กสะกดคำง่าย ๆ ได้ถูกต้อง ประเพณี มทาชันธ (2519: 60) ให้ความเห็นเกี่ยวกับการสอนออกเสียงเวลาสะกดคำว่า การสอนสะกดคำจะได้ผลดีเมื่อครูสอนให้ออกเสียง การสอนเกี่ยวกับการผันอักษรจะเป็นอันคนเดียว หรือให้ผันทั้งห้องโดยให้ออกเสียงพร้อม ๆ กันนั้นเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อการสะกดคำ เพราะเด็กได้ฟังเสียง ได้เปล่งเสียงด้วยตนเอง ได้มองเห็นภาพของตัวอักษรที่คู่กับเสียงนั้น ๆ ทำให้เด็กสะกดคำได้ไม่ผิดพลาด การสอนโดยให้นักเรียนผันอักษรนับว่าเป็นการกระทำที่ถูกต้อง ควรนำมาใช้เพราะจะทำให้เด็กสะกดคำได้ที่ดีที่สุด

เฟอร์เนส (Fernes 1960: 46) อ้างถึงใน ประเพณี มทาชันธ 2519: 60) ได้ศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างการสอนเกี่ยวกับการออกเสียงและการสะกดคำ โดยจัดแบ่งเด็กออกเป็น 2 กลุ่ม คือเด็กปกติ และกลุ่มเด็กหูหนวก ซึ่งเด็กทั้งสองกลุ่ม มีความสามารถในการอ่านเท่ากัน ผลปรากฏว่า เด็กกลุ่มหูหนวกนั้น มีความสามารถในการสะกดคำดีกว่าเด็กปกติถึงร้อยละ 150 เฟอร์เนสจึงสรุปว่า การสอนเรื่องเสียง มีความสัมพันธ์กับการ สอนสะกดคำเป็นอันมาก

นอกจากนี้ เทมปลิน (Templin 1957: 84) อ้างถึงใน ประเพณี มทาชันธ 2519: 60) ได้ศึกษาในเรื่องเดียวกันนี้ โดยใช้เด็กจำนวน 318 คน ในระดับประถมศึกษาปีที่ 4 ของโรงเรียนรัฐบาล 5 แห่ง เพื่อค้นหาความสัมพันธ์ระหว่างความรู้เรื่อง การออกเสียง กับการสะกดคำ โดยทดลองการทราว่า

- ก. เด็กที่สะกดคำได้ทันและเร็ว จะมีความรู้เกี่ยวกับการออกเสียงเพียงใด
- ข. เด็กที่อ่านได้ทันและเร็ว จะมีความรู้เกี่ยวกับการออกเสียงเพียงใด

เทมพลิน ใช้แบบทดสอบ 3 แบบคือ ทดสอบเสียงของคำที่มีความหมาย ทดสอบเสียงของคำที่ไม่มี ความหมายและทดสอบเสียง (ที่ไม่มีคำ) สำหรับแบบทดสอบการอ่านและการสะกดคำนั้นเขาใช้แบบทดสอบความสัมพันธ์ในระดั กลางของแอสคนพอร์ค และแบบทดสอบการอ่านของ ซ้ออิวาน ผลการศึกษาปรากฏดังนี้

ก. เด็กระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ยังต้องการความรู้เกี่ยวกับการออกเสียงอีกมาก
ข. สหสัมพันธ์ระหว่างความรู้ในการออกเสียงกับการสะกดคำ มีค่าสูงกว่าความรู้ในการออกเสียงกับคำอ่าน

ค. เด็กที่มีความสามารถในการสะกดคำ จะไต่คะแนนสูงในแบบทดสอบทุกฉบับ ยกเว้นฉบับเกี่ยวกับ แบบทดสอบจำแนกเสียง

ง. เด็กที่มีความสามารถในการอ่าน จะไต่คะแนนสูงในแบบทดสอบทุกฉบับ นอกจากนี้ยังมีการศึกษากันอย่างกว้างขวางเกี่ยวกับการอ่าน และการออกเสียงสะกดคำ เควิต รัสเซล (Russel 1961: 412 อ้างถึงใน ประเทิน มหาพันธ์ 2519: 61) ได้ศึกษาถึงเรื่องนี้โดยการแบ่งเด็กออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มปกติกับกลุ่ม อ้าหลัง ทั้งนี้เพื่อเปรียบเทียบเด็กทั้งสองกลุ่มในเรื่อง ทักษะวิธีเขียนสะกดคำใหม่ ๆ การอ่าน และการออกเสียงสะกดคำ ตลอดจนการสังเกตรูปคำ ผลแห่งการศึกษาโดยการเปรียบเทียบเด็ก 2 กลุ่ม ปรากฏผลดังนี้

1. ในกลุ่มปกตินั้นยิ่งเด็กมีทัศนคติที่ดีต่อการสะกดคำเพียงไร เด็กก็ยิ่งไต่คะแนนการจำแนกการฟังสูงขึ้นเพียงนั้น
2. เด็กกลุ่มอ้าหลังไต่คะแนนเกี่ยวกับการเพิ่มตัวอักษรในการสะกดคำสูง
3. เด็กกลุ่มปกติจะไต่คะแนนเฉลี่ยเกี่ยวกับความเร็วสะกดคำสูงกว่าเด็กกลุ่มอ้าหลัง
4. เด็กกลุ่มปกติไต่คะแนนเฉลี่ยเกี่ยวกับความเร็ว และความแม่นยำในการอ่านสูงกว่าเด็กกลุ่มอ้าหลัง
5. เด็กกลุ่มปกติไต่คะแนนคัดลายมือโดยแบบทดลองของ ฮอร์นโคค สูงกว่าเด็กกลุ่มอ้าหลัง
6. เด็กกลุ่มปกติจะออกเสียงสะกดคำผิดน้อยกว่าเด็กกลุ่มอ้าหลัง

จากการศึกษาเด็กเป็นรายบุคคลสืบเนื่องจากการวิจัยเรื่องนี้ ผลปรากฏว่า การออกเสียงที่ผิดพลาด ความไม่สามารถที่จะเปลี่ยนเสียงให้เป็นตัวอักษรได้ถูกต้อง ทำให้การสะกดคำไม่ไฉนผล สำหรับเด็กกลุ่มปกติที่ไค้คะแนนเฉลี่ยสูงกว่าในทุกค่านั้นเป็นเพราะการออกเสียงสะกดคำเป็นไปอย่างถูกต้อง การจำแนกเสียงและตัวอักษรถูกต้อง สะกดคำแปลก ๆ และคำที่มีหลายพยางค์ได้

จากเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสอนเขียนสะกดคำนี้ ทอสรุปได้ว่า การสะกดคำนี้มีความสำคัญและเป็นพื้นฐานของการอ่านและการเขียน การสะกดคำเป็นส่วนหนึ่งของการเขียน ซึ่งต้องอาศัยทั้งการมองเห็น การฟัง การเปล่งเสียง การอ่าน และการนึกถึงอีกอันจะช่วยให้สามารถเขียนสะกดที่ถูกต้องด้วย ส่วนการเขียนสะกดคำเป็นแขนงหนึ่งของการเขียนและนำไปใช้ในการเขียนแทบทุกสาขาวิชา ในระยะแรกคำที่นำมาสอน ควรเป็นคำที่นักเรียนมีประสบการณ์ เป็นคำที่มีความหมาย เป็นคำที่เหมาะสมกับระดับชั้นและวัยของนักเรียน ความพร้อมในการสะกดคำของเด็กเป็นสิ่งสำคัญ และควรจัดกิจกรรมเพื่อสร้างความพร้อมในการสะกดคำแก่เด็ก ควรสร้างเสริมทัศนคติที่ดีต่อการสะกดคำให้แก่เด็ก และการคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลในการสะกดคำของเด็กแต่ละคนด้วย และสิ่งที่จะช่วยให้เด็กเรียนสนุกสนานกับการเขียนสะกดคำและจำได้อย่างแม่นยำได้แก่ กิจกรรม เกม การให้รางวัล ฯลฯ อันจะส่งผลให้การเขียนสะกดคำของนักเรียน ประสบความสำเร็จ และสามารถนำไปใช้ในด้านอื่น ๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพด้วย

การสอนคัด และเขียนตัวอักษร

ไบรซ์ แวน ซออค (Bryce Van Syec 2512: 64) กล่าวว่านักเรียนที่เริ่มเรียนอาจให้หัดเขียนตัวอักษรใดด้วยตั้งแต่เริ่มต้น เพราะเด็ก ๆ ย่อมสนใจที่จะได้เขียนใดสัก นอกจากนั้น การหัดเขียนหรือคัดตัวหนังสือนี้ ยังช่วยให้เกิดจากรูปร่างของตัวหนังสือได้เร็วยิ่งขึ้นด้วย ส่วนแมทธิวคินู เกตุแก้ว (2517: 22-23) ให้ความเห็นเกี่ยวกับการสอนคัด ทอสรุปได้ว่า การสอนเขียนที่นักเรียนจำเจกันมาก คือการลอกคัด (hand writing) ครูมักจะให้คัดหลังจากการอ่านแล้ว การเขียนโดยวิธีนี้มีคุณค่าน้อยที่สุด เพราะประโยชน์ที่ได้รับเพียงแต่ให้นักเรียนมีลายมือสวยและสะกดถูก นักเรียนไม่เคยคิดถึงความหมายของคำและรูปประโยคนัก เราสังเกตได้ชัดมากเช่น นักเรียนคัดกตกไปสอง

สามบรรทัดเขายังไม่รู้เลย ฉะนั้นการสอนคัดจึงควรออกให้บ่อยของ ควรจะใช้สอนมาก ๆ ในระยะ
เริ่มเรียนภาษาอังกฤษเท่านั้น

ในการสอนเขียนตัวอักษรนั้นควรจะสอนให้นักเรียนเริ่มเขียนอักษรประเภทโลกก่อน
ชานาญ นิคาร์สัน (2508: 130) เสนอแนะว่าให้เขียนตัวพิมพ์ก่อน ทั้งตัวพิมพ์ใหญ่และตัวพิมพ์
เล็ก เมื่อเขียนได้แล้วก็ยอมอ่านได้ เพราะอักษรตัวพิมพ์ไร้เป็นแบบเดียวกันในหนังสือแบบ
เรียน ฉะนั้นเมื่อเขียนตัวพิมพ์ได้คล่องแล้วก็ควรจะให้เขียนตัวเขียน จะทำให้ไม่ยากในขั้นต่อ
ไป ส่วนการเขียนของนักเรียนถ้ายังปะปนในระหว่างตัวเขียนและตัวพิมพ์ในคำเดียวกัน ขอ
ให้เพลงเล็งเฉพาะตัวสะกดใหญ่ๆ และให้เขียนให้ถูกไวๆ ากรณ์ คือเรียงคำให้ถูกตามตำแหน่ง
และดู Word Endings ของนาม และกริยาให้ถูกของ ให้เขียนแบบประโยควันละหนึ่ง
หรือสองแบบก็พอ แต่จะเพิ่มคำศัพท์ใหม่มากขึ้นกับความสามารของนักเรียน ตัวนักเรียนเป็น
จุดสำคัญให้นักเรียนตั้งใจ ทุกคำ อ่านได้ถูกจึงหว่า วรรคตอน หรือพูดถูกตามสำเนียงของ
เจ้าของภาษา แล้วจึงให้เขียน ครูตรวจแก้ไข ให้ท่องจำสิ่งที่ยังสะกดผิด

ครูบางคนเห็นสมควรให้รอการเขียนไว้นานกว่านักเรียนจะเขียนตัวอักษรต่าง ๆ ใน
ภาษาอังกฤษได้ทั้งตัวใหญ่และตัวเล็กเสียก่อน เกี่ยวกับเรื่องนี้ ไบรซ์ แวน ซัยออก (Bryce
Van Syec 2512: 131) มีความเห็นว่า การกระทำดังกล่าวไม่มีอะไรผิด และขณะ
เดียวกันก็เสนอแนะว่า ให้ใช้เพลงชื่อตัวอักษรควบไปกับการหัดเขียนตัวอักษร เพลงเช่นนี้
มีมากมาย ครูจะเลือกแบบใดก็ได้ ครูบางคนอาจร้องตัวอักษรเหล่านั้นด้วยทำนองเพลงไทย

จะเห็นว่าการสอนตัวอักษรที่นิยมกันอยู่นั้น มักจะให้นักเรียนหัดอ่าน คัดคัด และหัด
เขียน ตัวอักษรทั้ง 26 ตัว ทั้ง 4 ประเภทคือตัวพิมพ์ใหญ่ ตัวเขียนใหญ่ ตัวพิมพ์เล็กและตัว
เขียนเล็ก เสียก่อน เมื่อเด็กสามารถอ่าน คัดและเขียนตัวอักษรได้คล่องแล้วทุกตัว จึงค่อย
สอนให้สะกดคำเป็นคำ ๆ เกี่ยวกับเรื่องการสอนตัวอักษรนี้ เสถียร มานูช (2515: 38)
มีความเห็นว่า การสอนแบบเดิม คือเริ่มสอนโดยให้นักเรียนเขียนตัวอักษร 26 ตัว ทั้ง 4 แบบ
เสียก่อนแล้วค่อยสะกดคำเป็นคำ ๆ นั้นไม่ค่อยได้ผลนัก เพราะจากการทดลองและวิจัยของ
นักการศึกษาภาษาอังกฤษ พบว่า การสอนโดยให้นักเรียนฝึกเขียนอักษร 26 ตัวทั้ง 4 แบบก่อน
นั้นจะทำให้เด็กเขียนตัวอักษรได้ช้ากว่าวิธีที่เริ่มสอนไปพร้อม ๆ Vocabulary ทัศน

๐

การสอนแบบใหม่จึงใช้วิธีสอนไปพร้อมกับการสอน Vocabulary และการสอนโดยวิธีที่ใช้อักษรเฉพาะตัวพิมพ์เท่านั้น เพราะจากการวิจัยเช่นเดียวกับ พบว่า การใช้อักษรแบบตัวพิมพ์ก่อนเด็กจะอ่านและเขียนได้เร็วกว่าใช้อักษร 4 แบบไปพร้อม ๆ กัน และการสอนตัวอักษรแบบใหม่นี้ ควรเริ่มต้นหลังจากสอน Vocabulary ให้ความเข้าใจความหมาย ยึดทั้ง พูด และอ่านคำนั้น ๆ ได้เป็นอย่างดีแล้ว ขณะเดียวกันเขาได้เสนอถึงขั้นตอนการสอนตัวอักษรแบบใหม่ว่าควรดำเนินเป็นขั้น ๆ ดังต่อไปนี้

- ขั้นที่ 1 ครูบอกให้นักเรียนรู้ว่า คำนั้น ๆ ประกอบไปด้วยอักษรอะไรบ้าง
- ขั้นที่ 2 ให้นักเรียนฝึกสะกดตัว (Spelling) ตามครู
- ขั้นที่ 3 ให้นักเรียนฝึกสะกดตัวปากเปล่าคอยตนเอง
- ขั้นที่ 4 ครูเขียนคำนั้น ๆ ใหญ่ ให้นักเรียนสังเกตวิธีเขียนอักษรแต่ละตัวว่า เริ่มต้นจากไหนไปไหน ขณะที่เขียนอักษรแต่ละตัว ให้ครูบอกชื่ออักษรตัวนั้น ๆ เมื่อเขียนเสร็จแต่ละคำ อ่านคำนั้นให้นักเรียนฟัง และให้นักเรียนอ่านตาม
- ขั้นที่ 5 ครูเขียนคำนั้นอีกครั้ง โดยเขียนอักษรทีละตัวให้นักเรียนเขียนตาม เมื่อนักเรียนเขียนอักษรแต่ละตัวเสร็จ ครูจึงเขียนอักษรตัวใหม่ ทำเช่นนั้นจนเสร็จเป็นคำคำนั้น เมื่อเขียนเสร็จให้สะกดตัวทวนอีกครั้ง แล้วอ่านคำนั้น

แต่ละคำอาจใช้วิธีนี้หลาย ๆ ครั้ง จนเด็กมีความชำนาญ จึงให้เขียนคำต่อไป โดยวิธีเดียวกัน

ขั้นที่ 6 ครูเขียนจนเสร็จเป็นคำ ให้นักเรียนเขียนตามทีละคำ (เขียนเสร็จอ่านทุกครั้ง)

ขั้นที่ 7 ทดสอบความเข้าใจความหมายของคำที่เขียน

ขั้นที่ 8 เมื่อเขียนได้หลายคำพอสมควร ให้นักเรียนเป็นประโยค โดยวิธีเดียวกัน

ทักษะของการเขียนขั้นพื้นฐาน

หวงเพ็ญ อินทรประวดี และบำรุง โทริศน์ (2521: 126, 2524: 123-124) กล่าวถึงเรื่องทักษะการเรียนรู้ขั้นพื้นฐานพอสรุปได้ว่าภาษาอังกฤษมีระบบการเขียนที่แตกต่างจากภาษาไทยเกือบทั้งสิ้น ที่มีเหมือนกันเพียงอย่างเดียวคือการเขียนจากซ้ายไปขวา ฉะนั้นในการสอน เราจึงเรียงลำดับสิ่งที้องการสอน และต้องการให้เด็กมีทักษะ ดังต่อไปนี้

1. Copying (การเขียนลอกตามแบบ)

การเขียนลอกตามแบบ หมายถึงการลอกตามแบบ (Model) ที่กำหนดให้ไม่ว่าจะเป็นการลอกแบบการเขียนตัวภาษาอังกฤษหรือการลอกเป็นประโยค การให้นักเรียนคัดลอกเป็นเบื้องต้นนั้น มีแนวคิดคือว่า โครงสร้างผิว (Surface structure) ของภาษานั้น แตกต่างกัน นักเรียนจำเป็นต้องรูปร่างของภาษาที่เรียน ซึ่งก่อนที่จะให้นักเรียนลอกนั้น นักเรียนต้องเรียนออกเสียง (พูด) คำ หรือประโยคนั้นมาก่อน และอ่านคำหรือประโยคนั้นไปก่อนแล้วค่อย การคัดลอกของคัดลอกเครื่องหมาย และเว้นจังหวะให้ถูกต้องด้วย การฝึกเขียนแบบนี้เน้นความถูกต้องของตามแบบเป็นสำคัญ ในการเขียนลอกตามแบบนี้ครูไม่ควรหวังว่านักเรียนจะท่องจำถูกต้องทั้งหมด และเมื่อนักเรียนทำผิดครูต้องแก้ไขทันที การเขียนในระดับต้น ๆ ของการสอนภาษาอังกฤษส่วนใหญ่จะเป็นการฝึกเขียนแบบนี้ทั้งสิ้น

2. Handwriting (การคัดลายมือ)

การคัดลายมือ เป็นการลอกแบบหนึ่ง แต่สำหรับการคัดลายมือเราควรถามถึงส่วนลึก ความเป็นระเบียบเรียบร้อย ความงาม ความถูกต้อง หากจะปรับปรุงแก้ไขรายละเอียดในหลักสูตร เกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของการสอนคัดลายมือ ให้ชื่อว่า ก้าวหน้าโลก หันเหตุดารณ เราควรจะเพิ่งเอ็งเกี่ยวกับการใช้เวลาในการคัดลายมือของนักเรียนด้วย ทำนองเดียวกันหลักเกณฑ์การพิจารณาให้คะแนนแก่เด็ก ก็ควรจะได้รับการพิจารณาใหม่ และควรจัดลำดับความสำคัญของจุดมุ่งหมายในการสอนคัดลายมือเสียใหม่ ดังนี้

อันดับที่ 1 ความถูกต้อง ทั้งส่วนลึกตัวอักษร ช่องไฟ การสะกดตัวและการใช้เครื่องหมายวรรคตอน

อันดับที่ 2 ความรวดเร็ว ได้แก่การใช้เวลาคัดสั้น ๆ เช่น 5 - 10 นาที เป็นอย่างมาก ไม่ใช่ 30 นาที หรือ 1 ชั่วโมงดังที่เคย

อันดับที่ 3 ความสวยงาม ได้แก่ ลายมือ แบบตัวหนังสือ ตลอดจนความสะอาดและความเป็นระเบียบเรียบร้อย

3. Dictation (การเขียนตามคำบอก)

การเขียนตามคำบอก เป็นการเขียนที่นักเรียนอาศัยเสียงที่ได้ยินเป็นแบบ

ในการเขียน ดังนั้นการออกเสียงของครูจึงต้องชัดเจน ละเอียดหนักเบาให้ถูกต้อง รวมทั้งการรวบรวมเสียงและการขึ้นลงเสียงในประโยคด้วย เพราะตามความหมายอันแท้จริงของการเขียนคำบอกแล้ว คือการให้ฟังข้อความแล้วจึงเขียนให้ถูกต้อง ทั้งการสะกดตัว การใช้อักษรตัวใหญ่ ตัวเล็ก และเครื่องหมายวรรคตอนต่าง ๆ ส่วนการให้นักเรียนเลือกคำที่สะกดถูกต้องเพียงไม่กี่คำ จากคำที่สะกดผิด ๆ มากคำไม่ใช่การเขียนตามคำบอก ท่านองเดียวกัน การที่ครูให้นักเรียนไปเตรียมตัวเป็นการบ้าน หรือการให้เวลานักเรียนเตรียมตัว 10 - 15 นาทีในชั้นก่อนที่ครูจะบอกให้เขียนนั้น ไม่ใช่การสอน แต่เป็นการทดสอบการเขียนตามคำบอก

การเขียนตามคำบอก (Dictation)

ซัทเธอร์แลนด์ (Sutherland 1972: 204) ได้กล่าวถึงการเขียนตามคำบอก หอสรุปไว้ว่า ในการทดสอบความสามารถในการเขียนต่าง ๆ นั้น มีสิ่งหนึ่งที่นำสนใจ และเริ่มจะมีบทบาทสำคัญในวงการการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เป็นภาษาต่างประเทศ คือการเขียนตามคำบอก (Dictation) ซึ่งเป็นการถ่ายทอดจากสัญญาณทางภาษาพูดของบุคคลที่หนึ่ง มาเป็นภาษาเขียนของบุคคลที่สอง การเขียนตามคำบอก อาจจะเป็นเครื่องมือที่ใช้ในห้องเรียนเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการเขียนสิ่งที่ไต่ขึ้นมาอย่างค่อยเป็นค่อยไป หรืออาจใช้เป็นเครื่องมือในการทดสอบ เพื่อศึกษาหาความก้าวหน้าหรือปัญหาของนักเรียนในเรื่องความสามารถที่จะเข้าใจ หรือจำอย่างย่อ ๆ เพื่อที่จะได้เขียนโดยถูกต้อง

ความคิดที่ไม่เห็นด้วยกับการนำคำบอกมาใช้ในห้องเรียน สิ้นสุดลงเมื่อไม่นานมานี้ ในปัจจุบัน ครูสอนภาษานิยมใช้การเขียนตามคำบอก และถือว่าการสอนที่มีประสิทธิภาพ กล่าวคือ เป็นการสอนแบบรวมทักษะ (Integrated Skills) ไม่ใช่เป็นการสอนแบบแยกทักษะ (Discrete point) โดยทักษะหนึ่ง นักภาษาศาสตร์ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนหลายท่านได้แสดงความคิดเห็นสนับสนุนการใช้การเขียนตามคำบอกว่าเป็นวิธีสอนที่ดี ดังเช่น รีเบคคา เอ็ม วาแลต (Rebecca M. Valette) กล่าวว่า การเขียนตามคำบอกเป็นที่นิยมอย่างสูงในหมู่นักเรียน เพราะว่าจะแทนของการเขียนตามคำบอกมีสหสัมพันธ์สูงกับผลสัมฤทธิ์ทางภาษาทั้งหมด

จอห์น คัมบิว โอเลอร์ จูเนียร์ และ แจก ซี ริชาร์ดส์ (Oller, Jr.: Richards 1969: 164) สนับสนุนว่า การเขียนตามคำบอกให้ของผู้อธิบายภาษาเกี่ยวกับนักเรียนว่า เขาใจภาษาที่มากน้อยแค่ไหน เป็นการไม่ฉลาดอย่างที่กล่าวไว้ การเขียนคำบอกเป็นเพียงการสะกดคำ เพราะเป็นที่ปรากฏกระจ่างชัดในข้อผิดพลาดที่นักเรียนเขียนว่าการเขียนตามคำบอกมิได้เป็นเพียงแต่การออกเสียงที่ได้ยินเท่านั้น แต่เป็นวิธีการวิเคราะห์และสังเคราะห์ซับซ้อน และในแง่การสอนเพื่อการยอมรับแล้ว การเขียนตามคำบอกมีประโยชน์มากกว่าแบบรวบรวมแบบปรนัย (Objective tests) เสียอีก

เฮซ เอ คาร์ทเลจ (Cartledge 1972: 25) กล่าวว่า การเขียนตามคำบอกมีความหมาย กล่าวคือเป็นการฝึกฝนในด้านความเข้าใจในการฟังและเป็นการสอนโครงสร้างทางไวยากรณ์และศัพท์ที่นักเรียนเรียนมาแล้ว ตลอดจนเป็นการบังคับให้นักเรียนรู้จักคิดอย่างรอบคอบก่อนลงมือเขียน เพื่อจะได้เขียนได้ถูกต้อง

แอล เอ ฮิล (Hill 1971: 6) มีความเห็นเกี่ยวกับเรื่องนี้ว่า แบบการสอนการเขียนตามคำบอกควรจะประกอบด้วยศัพท์ และโครงสร้างซึ่งนักเรียนได้เรียนแล้ว เมื่อการสอนเป็นไปในลักษณะดังกล่าว การเขียนตามคำบอกจะเป็นการสอบความสามารถของนักเรียนในเรื่องการเปลี่ยนสัญลักษณ์ทางภาษาที่เขาได้รับฟังมาเป็นภาษาเขียน การสะกดคำภาษาอังกฤษและเครื่องหมายวรรคตอน

นักภาษาศาสตร์ ผู้มีชื่อเสียงอีกท่านหนึ่งซึ่งสนับสนุนการเขียนตามคำบอกว่าเป็นการสอนที่ดี คือ ริอดา เอ็ม ริวอร์ธ (Rivers 1972: 290-292) ผู้ซึ่งถือว่า การเขียนตามคำบอกเป็น

1. การรับรู้องค์ประกอบของภาษาเมื่อเป็นภาษาพูด
2. การปรับตัวเข้าหาภาษาพูด และเขียนออกมาได้ถูกต้อง อันเป็นการแสดงให้ถึงความรู้ด้านไวยากรณ์
3. การสงบอารมณ์ เพราะการเขียนตามคำบอก จำเป็นต้องมีความตั้งใจ นักเรียนที่ไม่สามารถควบคุมจิตใจสงบ หรือไม่สามารถจำสิ่งใดได้นาน จะมีปัญหามากในการเขียนตามคำบอก

จะเห็นได้ว่านักภาษาศาสตร์ผู้มีชื่อเรียงหลายท่าน ได้กล่าวยืนยันสอดคล้อง
 กันว่า การเขียนตามคำบอกเป็นการสอนที่มีประสิทธิภาพ และเป็นเทคนิคอันสำคัญ
 ที่ทำให้มีการรื้อฟื้น การเขียนคำบอกมาใช้ในห้องเรียนอีกครั้งหนึ่งในปัจจุบันนี้ การเขียน
 ตามคำบอกในระดับชั้น ๆ ควรเน้นเรื่องการสะกดคำและเครื่องหมายวรรคตอนเป็น
 สำคัญ บำรุง โครกัน (2524: 124-126) ได้แบ่งการเขียนคำบอกออกเป็น 4 ประ
 เภทใหญ่ ๆ คือ

1. Spot Dictation เป็นการเขียนตามคำบอกที่เน้นปัญหาเฉพาะ
 อย่างเช่น เครื่องหมายวรรคตอน และการขึ้นลงเสียงในประโยค วิธีการคือครูเขียน
 ประโยคเหล่านี้ ไว้บนกระดานคำ โดยไม่กำหนดเครื่องหมายวรรคตอนให้เสร็จแล้ว
 ครูอ่านให้นักเรียนฟัง แล้วให้นักเรียนใส่เครื่องหมายวรรคตอนให้ถูกต้อง

2. Spot Dictation : Words เป็นการเติมคำลงในประโยคแต่ละ
 ประโยค ให้สมบูรณ์ โดยก่อนที่จะให้คำ ครูเตรียม Chart รางอย่างนี้คิดไว้บนกระดาน
 คำ ตัวอย่างเช่น คำที่ออกเสียงเหมือนกันแต่สะกดต่างกันและความหมายต่างกันด้วย เช่น

to (in the direction of)

too (else)

there (≠ here)

their (belonging to the)

its (belonging to it)

it's (it is)

เสร็จแล้วครูแจก Sheet ที่มีประโยคไม่สมบูรณ์ นักเรียนจะต้องเติมคำให้ได้ความ
 สมบูรณ์ หลังจากที่ได้อ่านประโยคที่ละประโยค เช่น

- a. We are going _____ Bangkok.
- b. My brothers are taking _____ cars.
- c. _____ a new T.V.
- d. He is _____ old to run.
- e. I like _____ tail.

3. Paragraph Completion Dictionary เป็นการให้นักเรียน

เติมคำลงใน paragraph ที่ครูกำหนดให้ โดยครูจะเตรียม paragraph ขึ้นให้นักเรียน
 คนเคยหรือเคยอ่านมาแล้วที่มีความยาวประมาณ 6 - 7 ประโยค เขียน paragraph
 นี้ไว้นบนกระดานโดย จะคำ และเว้นช่องว่างไว้ คำที่ละ อาจเป็นคำนาม กริยา สรรพนาม
 และอื่น ๆ เสร็จแล้วครูอ่าน paragraph นั้นให้นักเรียนฟัง แล้วให้นักเรียนเติมคำ
 ลงในช่องว่าง เช่น

Aree and Yuphin were at the _____, but now they are at
 _____ house. They _____ some things in a sack. _____ is a tube of
 toothpaste, some _____, _____ bottle of fish sauce, some paper, some
 rice, and a bottle of ink in the _____. The sack is _____ the table
 in Aree's living room. Yuphin is _____ Aree.

4. Full Dictation หมายถึงการเขียนตามคำบอกแบบเพิ่มรูป

แบบ โดยไม่มีการแนะ (Guided) แต่อย่างใด ครูจะอ่านคำหรือประโยคให้นักเรียน
 ฟังทีละคำ หรือทีละประโยค แล้วให้นักเรียนเขียนลงในสมุด คำศัพท์ และ paragraph
 ที่นำมาฝึกเขียนตามคำบอกประเภทนี้ ไม่ควรยากเกินไปสำหรับนักเรียน คำศัพท์ที่ปรากฏใน
 paragraph ต้องเป็นคำที่คุ้นเคยสำหรับนักเรียน และเมื่ออ่านเขียนตามคำบอกเสร็จแล้ว
 ครูควรอ่านทวนให้นักเรียนฟังอีกครั้งหนึ่ง เพื่อให้นักเรียนจะได้ทบทวนและแก้ไขคำศัพท์หรือประ
 โยคที่เขียน เสร็จแล้วครูอาจให้นักเรียนเปลี่ยนกันตรวจบนกระดานคำ

สุไร พงษ์ทองเจริญ และมันอ้อ สดกษะวัน (2524: 102, 2521: 76-77)
 มีความเห็นสอดคล้องกันเกี่ยวกับการเขียนตามคำบอก พอสรุปได้ว่า การเขียนตามคำบอก
 นั้นให้คุณค่าและประโยชน์หลายด้าน เป็นดังนี้

1. ฝึกให้นักเรียนรู้จักตั้งใจฟัง เน้นการฝึกอย่างมีสมาธิก่อนจะเขียน และ
 พยายามเขียนตามให้ถูก
2. ฝึกให้นักเรียนมาความสามารถในการเปลี่ยนเสียงคำพูดเป็นตัวอักษร
3. เน้นการจำข้อความ หรือประโยคที่เขียนให้ได้
4. ฝึกให้นักเรียนทำความเข้าใจในเรื่องที่ตนกำลังฟัง
5. ฝึกความละเอียดรอบคอบในการเขียนคำต่าง ๆ
6. ฝึกการใช้เครื่องหมายวรรคตอน

7. ทดสอบการสะกดตัว
8. ฝึกให้สนใจที่จะตรวจสอบ แก้ไขความผิดพลาดของนักเรียนเอง
9. ช่วยให้นักเรียนเกิดความเชื่อมั่นในตัวเองมากกว่าการชี้หรือการทำเครื่องหมายหน้าคำที่ถูกต้องหรือคำที่ผิด

ทฤษฎีในการสอนการเขียนคำบอก มีดังต่อไปนี้

1. ครูควรเลือกดูบทเรียนที่มีความยากง่าย สอดคล้องกับหนังสือที่นักเรียนใช้ในชั้น ครูควรจะเน้นเรื่องที่น่าสนใจ เช่น เรื่องเกี่ยวกับสถานที่ที่นักเรียนรู้จัก เรื่องที่นักเรียนเคยอ่าน ภาพยนตร์ที่นักเรียนเคยดู หรือเพลงที่นักเรียนเคยร้อง
2. ครูเล่าเรื่องย่อที่คนจะอ่านตามคำบอกให้นักเรียนฟัง
3. ครูจะท่องอธิบายคำศัพท์ยาก หรือเครื่องหมายวรรคตอนที่จะใช้ในบทเรียน และท่องสอนล่วงหน้า เช่น เกี่ยวกับการสอนศัพท์ หรือ pattern อื่น ๆ
4. ครูอ่านคำศัพท์ หรืออ่านเรื่อง โดยใช้สำเนียงปกติ และความเร็วช้า ในอัตราธรรมดา ให้นักเรียนฟังอย่างตั้งใจโดยไม่เขียน
5. ครูอ่านคำศัพท์อีกครั้งหนึ่ง หรืออ่านเนื้อเรื่องอีกครั้งหนึ่ง โดยหยุดตามหลักของวรรคตอน สำเนียงขึ้นลง (Intonation) ความหนักของ pronunciation
6. ครูอ่านทานอีกครั้งหนึ่ง ด้วยสำเนียงปกติ เพื่อให้นักเรียนได้แก้คำบางคำ ที่ตนเองสงสัย หรืออาจใส่เครื่องหมายวรรคตอนเสียให้ถูกต้อง (สุโร พงษ์ทองเจริญ 2521: 102 - 103)

การตรวจแก้การเขียนตามคำบอก

ชานาญ นิสารักษ์ ศรีวิชัย สุวรรณภิกิ และสุโร พงษ์ทองเจริญ (2508: 131, 2522: 159, 2521: 103-104) มีความเห็นตรงกันเกี่ยวกับการตรวจแก้การเขียนตามคำบอก พอสรุปได้ว่า การตรวจแก้การเขียนตามคำบอกของนักเรียนนั้น ควรกระทำได้ดังนี้

ด. นักเรียนอาจจะตรวจของตนเอง หรือเปลี่ยนกับเพื่อนที่นั่งใกล้ ๆ
 แต่ทางที่ศึกษารวมจะมีโอกาสได้ตรวจงานของนักเรียนบางครึ่งบางคราว เพื่อข้อผิดพลาด
 ของนักเรียน

ข. ครูเขียนข้อความที่ถูกต้องบนกระดาน หรือจะเรียกให้นักเรียนคนหนึ่ง
 มาเขียนก็ได้ แล้วให้เพื่อน ๆ ในชั้นช่วยกันตรวจบนกระดานว่ามีคำใดผิดบ้าง ให้
 การวิพากษ์วิจารณ์ และแก้ไข

การตรวจแก้ไขนี้ในบางครึ่งครูอาจจะพิมพ์ข้อความที่ถูกต้องลง แล้วแจกให้
 นักเรียนตรวจสอบ เมื่อเสร็จการเขียนแล้ว ให้นักเรียนสังเกตความผิดที่ใดบ้าง ทั้ง
 ในลักษณะตัวสะกดหรือการใช้ไวยากรณ์ รวมทั้งการใช้เครื่องหมายวรรคตอน ในวันต่อ
 มาครูใช้คำศัพท์ที่เติม หรือเนื้อเรื่องเดิม บอกคำบอกซ้ำอีก โดยปรกตินักเรียนจะเขียน
 ผิดบ่อยมาก เป็นวิธีสอนให้นักเรียนรู้ว่า ในภาษาอังกฤษนั้น นักเรียนจะต้องสังเกต
 การใช้รายละเอียดหลายเรื่อง ทั้งเป็นแบบเรียนฝึกความสามารถในการฟังและการเขียน

ค. ให้นักเรียนจดคำที่ตนเขียนผิดลงในสมุด ครูเองก็จะต้องรวบรวมคำผิด
 ของนักเรียนในชั้น และทำการฝึกเพื่อให้นักเรียนแม่นยำยิ่งขึ้น

ค. นอกจากนั้นครูอาจจะให้มีกิจกรรมต่าง ๆ อีกได้เช่น

ด. ครูอ่านคำศัพท์ หรือข้อความนั้นอีกครั้ง และหยุดถามหลักของ วรรค
 ตอน และให้นักเรียนอ่านตาม

ข. ครูเขียนให้นักเรียนอ่านรายตัว

ค. ครูตั้งคำถามเกี่ยวกับคำศัพท์ หรือข้อความนั้น

ง. ครูอาจจะสอนคำศัพท์ที่เป็นคำที่มีความหมายตรงกันข้าม (Antonym)
 หรือคำที่มีความหมายเดียวกัน (Synonym) ถ้าครูเห็นสมควร

จ. ให้นักเรียนเล่าเรื่องหรือเขียนเรื่องทำนองเดียวกันกับที่ได้
 เขียนคำบอกมาแล้ว

การสอนเขียนนี้จะให้นักเรียนเขียนผิดบ่อยลงนั้น ภาควิชาภาษาอังกฤษ
 วิทยาลัยครูเพชรบุรีวิทยาองครักษ์ (วิทยาลัยครูเพชรบุรีวิทยาองครักษ์ 2522
 52-53) ได้ให้ข้อเสนอแนะและขอควรคำนึงไว้ดังนี้

ทองคำย คือจากนั้นอาจต่อด้วยกิจกรรมให้นักเรียนไถ่ร้องเพลงร่วมกัน ช่วยให้เกิด
ความสนุกสนาน หวังได้ทั้งรสของภาษาอีกด้วย

จะเห็นได้ว่า การให้ทำ dictation เป็นการฝึกทักษะในการเขียน
ชนิดหนึ่ง ซึ่งนับว่ามีประโยชน์ และจำเป็นต้องฝึกฝนอยู่เสมอ และจะมีประโยชน์มาก
ถ้าครูมีความมุ่งหมาย เช่น เพื่อให้เป็นการฝึกทักษะในการฟัง ครูได้ออกศัพท์เหล่านั้น
กระสวนและแบบสร้างเหล่านั้นมาแล้ว จึงเอามาให้เขียน ทำให้นักเรียนต้องตั้งใจฟัง
แล้วพยายามเขียนตามคำบอกให้ถูก เป็นการฝึกการสะกดคำให้ได้เป็นประโยค หรือ
กระสวนศัพท์ และแบบสร้าง ซึ่งครูต้องการให้นักเรียนจดจำ เป็นการทบทวนไปในตัว
ข้อสำคัญที่ควรเน้นในการเขียนตามคำบอกก็คือ การสะกดคำ (Spelling)
เพื่อมุ่งให้นักเรียนได้เขียนสะกดตัวได้ถูกต้องตามพจนานุกรม ส่วนการแก้คำผิดนั้น ครู
อาจเดินตรวจทีละคนในเมื่อจำนวนนักเรียนมีไม่มากนัก ถ้าจำนวนนักเรียนมีมากครูอาจ
ใช้วิธีการให้เปลี่ยนกันตรวจ หรือให้นักเรียนตรวจงานด้วยตนเอง แต่ครูจะต้องตรวจ
ดูความถูกต้องอีกด้วยหลังจากที่ให้นักเรียนเปลี่ยนกันตรวจหรือตรวจเองอีกครั้งหนึ่ง

แต่การให้ทำ dictation อาจกลายเป็นโทษ ถ้าครูไม่มีความมุ่ง
หมาย อยู่ ๆ ก็เปิดหนังสือขึ้น แล้วหยิบเอาความตอนใดตอนหนึ่งออกมาให้นักเรียนทำ
ตามคำบอก โดยไม่ระวังว่าจะมีคำใหม่ก็คำที่นักเรียนยังไม่เคยเห็น ไม่เคยได้ยิน เมื่อ
เขียนเสร็จแล้วปรากฏว่า นักเรียนเขียนกันผิด ๆ ดังนั้นก็เสียเวลาเปล่า เสียกำลังใจ
นักเรียนด้วย

ข้อเสนอแนะในการสอนสะกดคำ

ผลจากการวิจัยพบว่า องค์ประกอบสำคัญที่ทำให้การสอนสะกดคำเป็นผลดี
สรุปได้ดังนี้ คือ

1. ใช้วิธีทดสอบก่อนว่าตอนใดและส่วนใดของคำที่เกิดสะกดไม่ได้ ให้นำ
มาสอน
2. ให้ฟังครูอ่านและสะกดคำ และให้มีจินตนาการว่าคำนั้นจะมีความหมาย
อย่างไร แล้วจึงสะกด
3. พยายามให้จดจำคำ และให้มีภาพประทับใจในคำนั้น ๆ

4. ควรแยกการเขียนที่กว่าเขียนทั้งหมด จะช่วยให้ทำได้ การนำคำมาเขียนในสถานการณ์ต่าง ๆ ย่อมเป็นที่พอใจของผู้เขียนอีกด้วย
 5. การเขียนสะกดคำเป็นคอมมั้น จะเห็นได้ชัดดีกว่าการเขียนเป็นบรรทัด
 6. ส่งเสริมให้นักเรียนตรวจสอบการสะกดคำในขณะที่เขียน การพิจารณาตัวอักษร การแก้ไขข้อบกพร่อง การอ่าน จะมีผลต่อการสะกดคำ ควรเร้าใจให้พยายามเขียนอยู่เสมอ
 7. ควรบันทึกผลการทดสอบ รวมทั้งวิเคราะห์เขียนสะกดความก้าวหน้าในการสะกดคำ ของแต่ละบุคคลไว้ด้วย
 8. การจับกลุ่มคำเพื่อประโยชน์ต่อการศึกษาและการสะกดคำ จะช่วยให้สังเกตและจำได้ง่ายขึ้น
 9. ให้นักเรียนได้ศึกษาให้รู้ว่คำไหนเป็นอุปสรรคหรือมีจจัย เพื่อช่วยให้เขียนคำต่าง ๆ ได้ดีขึ้น
 10. การสอนสะกดคำจะเป็นผลก็ได้ ต้องอาศัยพัฒนาการทางทัศนคติที่ถูกต้อง เช่นความสนใจ ความเชื่อมั่น ความตั้งใจเรียน และสมาธิในการสะกดคำ
 11. ครูควรรู้จักวางแผนและทบทวน โดยนำเอาคำต่าง ๆ มาสอนอย่างสม่ำเสมอ เพื่อป้องกันการลืม (สมบัติ มหารส 2520: 324)
- รองรัตน์ อิศรภักดี และเทือก กุสุมา ๓ อุษษา (2516: 125-128) ได้ให้ข้อเสนอแนะในการสอนเขียนสะกดไว้พอสรุปได้ดังนี้
1. สอนคำที่อยู่ใกล้ตัวนักเรียน และสิ่งที่ได้พบเห็นในชีวิตประจำวัน
 2. สอนคำที่นักเรียนสนใจและเข้าใจความหมาย
 3. ทุกครั้งที่สอนคำใหม่เพิ่มเติม จะต้องทบทวนคำเก่าที่เคยเรียนมาแล้ว
 4. ช่วยเหลือนักเรียนที่เรียนอ่อนเป็นพิเศษ ให้รู้จักสระ พยัญชนะก่อน พร้อมกับเมื่อพบคำเหล่านั้นในวิชาอื่น ต้องทบทวนให้นักเรียนได้จนถึงคำที่เคยเรียนมาแล้ว
 5. การทดสอบต้องทำอย่างสม่ำเสมอ เพื่อจะได้ทราบว่านักเรียนมีความสามารถในการสะกดคำมาดน้อยเพียงใด
 6. บันทึกผลงานของนักเรียนแต่ละคนว่าตั้งแต่เริ่มเรียนมีพัฒนาการไปมากน้อยเพียงใด จะได้ช่วยหรือส่งเสริมนักเรียนแต่ละคนได้ถูกต้อง

7. คำเนิ่นวิธีสอนอย่างถูกต้องให้นักเรียน โดยช่วยเหลือนักเรียนเป็น
ขั้น ๆ ดังนี้

7.1 ให้นักเรียนโคยีนคำที่จะสะกดอย่างชัดเจน

7.2 ให้นักเรียนเขียนสะกดอย่างระมัดระวัง

7.3 ให้นักเรียนอ่านคำต่าง ๆ นั้นได้

7.4 ทบทวนคำที่สะกดกันว่าถูกต้องเพียงใด

8. ถ้าครูเขียนคำใหม่บนกระดานคำแล้วให้นักเรียนลอกตาม ครูต้องเขียน
ชัดเจนและอ่านง่าย

9. ครูต้องตรวจสอบที่นักเรียนจดคำใหม่ทุกครั้ง เพื่อป้องกันความผิดพลาด

10. เมื่อสอนสะกดคำไปแล้ว ให้นักเรียนคนใดสะกดผิด ครูต้องแก้บนกระดาน
คำให้ชัดเจนหรือจะแก้ไขเป็นรายบุคคลก็ได้

หลักการสร้างแบบทดสอบความสามารถในการเขียนสะกดคำ

จากการศึกษาหลักในการสร้างแบบทดสอบความสามารถในการสะกดคำ พบว่า
เจ. เรย์มอนด์, เกอร์เบอร์ริช และคนอื่น ๆ (Gerberich and Others 1962: 390) โลกอาวถึงธรรมชาติของความสามารถในการเขียนสะกดคำไว้ว่า ความสามารถ
ในการเขียนสะกดคำของแต่ละบุคคล หมายถึงความสามารถในการเรียงพยัญชนะ สระ
ไต่อย่างถูกต้อง ในการเขียนคำต่าง ๆ แต่เนื่องจากคำต่าง ๆ นี้ระดับความยาก ง่าย
แตกต่างกัน โอกาสของบุคคลที่จะได้รับความสำเร็จในการเขียนสะกดคำก็ย่อมแตกต่างกัน
ไปด้วย จึงได้เสนอหลักในการสร้างแบบทดสอบความสามารถในการเขียนสะกดคำไว้ว่า
ควรพิจารณาถึงปัญหาต่อไปนี้อย่างรอบคอบ คือ

1. จะเลือกคำจากที่ใดมาสร้างแบบทดสอบ
2. แบบทดสอบจะประกอบด้วยคำจำนวนเท่าใด
3. ในการทดสอบควรเลือกคำที่มีความยากง่ายเพียงใด
4. ควรสร้างแบบทดสอบในลักษณะใด

การเลือกคำ

1. การเลือกคำจากแบบเรียนซึ่งไม่ทราบว่าคำเหล่านั้นมีความสำคัญในสังคมเพียงใด ควรจะหาความเที่ยงตรง (Valid Content) ของแบบทดสอบนั้น (Gerberich and other 1962: 392)
2. ควรเลือกคำที่มีความสำคัญในทางสังคม และเป็นคำที่ยากพอสมควร โดยได้นานการวิเคราะห์ทางสถิติมาแล้ว (Gerberich and Other 1962: 393)
3. ถ้าต้องการทดสอบผู้ที่มีความสามารถต่างกันมาก ควรใช้คำที่มีระดับความยาก จากร้อยละ 14-86 ภายเฉลี่ยความยากร้อยละ 50 ซึ่งจะช่วยให้การกระจายของคะแนนใกล้เคียงกับการกระจายแบบโค้งปกติ (Gerberich and Others 1962: 393)
4. เพื่อหลีกเลี่ยงปัญหาต่าง ๆ อันอาจเกิดขึ้น ควรเลือกคำที่ผู้เรียนมีโอกาสจะเขียนผิดครั้งแค่อ้อยู่ 40-70 ในการทดสอบ (Gerberich and Others 1962: 393)
5. คำที่จะนำมาใช้ควรมีความยากพอสมควร และใช้วิธีสุ่มตัวอย่างมา (Bradfield and Meredith 1957: 244)
6. ควรเลือกคำที่มีความยาวและมีความหมายซับซ้อนในการเขียน โดยเฉพาะความยาวของคำจะสามารถพิจารณาถึงความยากของคำได้ที่ดีที่สุด (Bloomer 1956: 531)

จำนวนคำ

1. สำหรับแบบทดสอบเพื่อสำรวจประสิทธิภาพการเขียนสะกดคำ ใช้ประมาณ 25 คำก็พอ (Gerberich and others 1962: 394)
2. โดยทั่วไปแล้วใช้ประมาณ 25-30 คำ ก็สามารถทราบความแตกต่างของความสามารถทางการเขียนสะกดคำแล้ว (Gerberich and Others 1962: 394)
3. ถ้าต้องการทราบความสามารถของการเขียนสะกดคำของแต่ละคน ควรจะมีคำตั้งแต่ 100 คำ เป็นอย่างน้อย (Gerberich and Other 1962: 394)
4. จำนวนคำที่ใช้ในแบบทดสอบยิ่งมากคำ ยิ่งทำให้ทราบความสามารถในการเขียนสะกดคำของแต่ละคนยิ่งขึ้น (Bradfield and Meredith 1957:246)

รูปแบบของการทดสอบ

รูปแบบของการทดสอบการเขียนสะกดคำนั้น ยังไม่ปรากฏว่ามีแบบใดที่เหมาะสมที่สุด แต่ละแบบมีข้อดี และส่วนเสียต่างกัน มีผู้ศึกษาว่า แบบทดสอบที่ให้ระลึกคำได้ (Recall) ดีกว่าและยากกว่าแบบทดสอบที่ให้จำ (Recognition) มีหลักฐานอ้างอิงหลายประการที่กล่าวไว้ว่า แบบทดสอบที่ให้ระลึกคำได้ มีเขียนในรูปประโยคให้ความเที่ยงตรงที่สุด โดยครูผู้ทำการทดสอบอ่านคำในรูปประโยคซ้ำกัน 2 ครั้ง แล้วจึงให้เขียนคำนั้น (Horn 1954: 1259) แต่รูปแบบของการทดสอบการเขียนสะกดคำที่นิยมใช้กันมากที่สุดคือ แบบทดสอบที่ให้เลือกคำที่เขียนถูกต้องเพียงคำเดียว จากคำที่เขียนผิดจำนวนหนึ่ง (Bradfield and Moredeck 1957: 250)

จากหลักดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยได้นำมาพิจารณาตัดสินแก้ไขให้เหมาะสมกับการทดสอบการเขียนสะกดคำในภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ของโรงเรียนทดลองในกรุงเทพมหานคร

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเรื่องการศึกษาการสะกดคำนั้น มีอยู่มากพอสมควร งานวิจัยดังกล่าวมีทั้งงานวิจัยทั้งในประเทศและต่างประเทศ ซึ่งได้รวบรวมไว้ มีดังต่อไปนี้

งานวิจัยในประเทศไทย

งานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับความบกพร่องในการเขียนสะกดคำ

กองกานจน์ นิธิพงศ์ (2516) ได้ศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษของนิสิตชั้นปีที่ 4 ที่เขียนภาษาอังกฤษเป็นวิชาเอก ในวิทยาลัยวิชาการศึกษา 7 แห่ง จำนวน 200 คน พบว่านิสิตมีข้อบกพร่องในด้านต่าง ๆ จากมากไปหาน้อย ดังนี้

1. ข้อบกพร่องด้านคำศัพท์และจำนวน คิดเป็นร้อยละ 47.91
2. ข้อบกพร่องด้านการสะกดคำ คิดเป็นร้อยละ 47.86
3. ข้อบกพร่องด้านการใช้โครงสร้างทางไวยากรณ์ คิดเป็นร้อยละ 41.42
4. ข้อบกพร่องด้านการใช้เครื่องหมายวรรคตอน คิดเป็นร้อยละ 33.42

กองกาญจน์ กล่าวว่าสาเหตุที่นิสิตมีข้อบกพร่องในการใช้คำศัพท์และสำนวน เนื่องจาก

จาก

1. นิสิตจะเคยต่อการศึกษาเพื่อให้เข้าใจความหมายของคำศัพท์และสำนวน
2. นิสิตไม่สามารถใช้คำศัพท์และสำนวนให้ตรงตามความหมาย
3. นิสิตชะงักงัน เพราะนำวิธีการสะกดในภาษาไทยมาเทียบเคียงกับภาษาอังกฤษ
4. นิสิตขาดความระมัดระวัง

ในส่วนที่เกี่ยวกับการสะกดคำ กองกาญจน์ได้ให้ตัวอย่างของลักษณะในการสะกดคำผิดของนิสิตไว้ด้วย โดยเรียงตามลำดับของลักษณะที่ผิดจากมากไปหาน้อย เช่นการเติมหรือละสระ การเพิ่มหรือละพยัญชนะซ้ำ การเขียนแนวสะกดคำจากคำที่มีเสียงใกล้เคียงกัน การสับสนคำบอกจำนวน และคำบอกลำดับที่การสับตำแหน่งสระผสม การใส่พยัญชนะโอ โหระ แทนพยัญชนะโหระ การสับสนเสียงและรูปสระอื่น ๆ เป็นต้น

ผลการวิจัยดังกล่าวสอดคล้องกับผลการวิจัยของ นภพร พรพิชญ์วิบูลย์ (2516) ซึ่งทำการวิจัยในปีเดียวกัน โดยได้ศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษ ของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูง ชั้นปีที่สอง ที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นวิชาเอก ในวิชาการศึกษา 10 แห่ง จำนวน 213 คน พบว่า นักศึกษามีข้อบกพร่องด้านการใช้คำศัพท์ และสำนวนมากที่สุด รองลงมาคือการสะกดคำ การใช้โครงสร้างทางไวยากรณ์ และการใช้เครื่องหมายวรรคตอน ความสำคัญ

ส่วนค่าการจำแนกข้อบกพร่องในการสะกดคำของนักศึกษา ตามคำร้อยละที่มีผู้ไร้อีก ของ นภพร แยกต่างจาก กองกาญจน์ ดังนี้

1. เติมพยัญชนะท้ายคำก่อนเติมปัจจัย	มีผู้ทำผิดร้อยละ	46.94
2. คำที่มีกสะกดผิด	มีผู้ทำผิดร้อยละ	46.60
3. สับสนสระผสม ie และ ei	มีผู้ทำผิดร้อยละ	44.44
4. ใส่ final "e" ก่อนเติมปัจจัยผิด	มีผู้ทำผิดร้อยละ	34.89
5. ใส่พยัญชนะตัวแรกหลังเติมอุปสรรคผิด	มีผู้ทำผิดร้อยละ	23.46

และเมื่อจำแนกจำนวนพยางค์ในแต่ละคำ นักศึกษามีข้อบกพร่องในการสะกดคำ 3 พยางค์มากที่สุด รองลงมาคือ คำ 2 พยางค์ 4 พยางค์ และ 5 พยางค์

ประทีป รุ่งทราวัฒน์ (2517) ใ้วิเคราะห์ข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา ชั้นปีที่สอง ในวิทยาลัยวิชาการศึกษา 5 แห่ง จำนวน 250 คน ซึ่งผลการวิจัยของเธอแตกต่างจากผลการวิจัยของ กองกาญจน์ และ นกพร กล่าวคือ พบว่านักศึกษาที่มีข้อบกพร่องในคำทการใช้คำศัพท์ และจำนวนคิดเป็นร้อยละ 86 ลำดับถัดมาคือการใช้เครื่องหมายวรรคตอนร้อยละ 83 การใช้โครงสร้างทางไวยากรณ์ร้อยละ 79 และการสะกดคำร้อยละ 76

ในปีเดียวกันนี้ ประไพศรี วงศ์สุรทิศ (2517) ใ้ศึกษาข้อผิดพลาดในการสะกดคำในภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ทั้งชายและหญิง จำนวน 400 คน จากโรงเรียนมัธยมศึกษาของรัฐบาลในกรุงเทพมหานคร จำนวน 10 แห่ง โดยรวบรวมคำผิดจากสมุดแบบฝึกหัดภาษาอังกฤษมาวิเคราะห์ และใช้แบบสอบถามวัดผลสัมฤทธิ์ในการสะกดคำด้วย พบว่านักเรียนมีปัญาในการสะกดสระมากกว่าพยัญชนะ ทั้งสระเดี่ยวเช่น สระ a, e, o ที่ออกเสียงเป็นสระ [ə] ที่ออกเสียงเป็น [ɪ] และสระ a, e ที่ออกเสียงเป็น [ɔ] เป็นต้น สระผสมที่เป็นปัญหาใ้แก่ au, ou ที่ออกเสียงเป็น [ɔ:] ที่ออกเสียงเป็น [aʊ] และ [ɒ] และสระ ai ออกเสียงเป็น [ei] ส่วนพยัญชนะที่นักเรียนมีปัญาใ้แก่ พยัญชนะซ้อน พยัญชนะควบคู่ l, r พยัญชนะ d, t และพยัญชนะ c ที่ออกเสียงเป็น [k] เป็นต้น

งานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการเขียนสะกดคำกับความสามารถด้านอื่น ๆ เช่น ความสามารถในการฟัง การอ่าน การแต่งความ และการรับรู้ความหมายของคำ

อินทร์ ศรีคุณ (2509) ใ้ทำการศึกษาเกี่ยวกับความสามารถทางการฟัง การอ่าน การเขียนสะกดคำ และการแต่งความ ของนักเรียนที่สำเร็จชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนประถมศึกษา 6 แห่ง ในจังหวัดนครราชสีมา โดยใช้แบบสอบถามส่วนบุคคล 1 ชุด แบบทดสอบ 4 ชนิด คือ แบบทดสอบความสามารถในการฟัง ความสามารถในการอ่าน ความสามารถในการเขียนสะกดคำ และความสามารถในการแต่งความ ทำการทดสอบกับเด็กที่กำลังเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และเด็กที่สำเร็จชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ปีการศึกษา 2506 รวม 246 คน เป็นชาย 155 คน เป็นหญิง 91 คน อายุเฉลี่ย 11 ปี 6 เดือน ผลการวิจัยปรากฏดังนี้

1. ความสามารถในการฟัง การอ่าน การเขียนสะกดคำและแก้ความ มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

2. เด็กหญิงมีความสามารถในการเขียนสะกดคำ และแก้ความสูงกว่าเด็กชาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ สำหรับความสามารถในการฟัง และการอ่าน เด็กหญิงและเด็กชายมีความสามารถไม่แตกต่างกัน

3. เด็กที่มีอายุน้อยมีความสามารถในการเขียนสะกดคำสูงกว่าเด็กที่มีอายุมาก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่เด็กทั้งสองระดับอายุ มีความสามารถในการฟัง พูด อ่าน และแก้ความไม่แตกต่างกัน

อนันต์ ทิพย์รัตน์ (2514) ได้ศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการอ่านกับการเขียนคำความถ้อยคำของนักเรียนระดับประถมศึกษาตอนปลาย โดยเลือกกลุ่มประชากรจากโรงเรียนสาธิตนำชัยจำนวน 300 คน เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 115 คน นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 82 คน และนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 7 จำนวน 103 คน รวมเป็นชาย 171 คน หญิง 129 คน ผู้วิจัยได้สร้างแบบทดสอบประกอบด้วยคำที่มี ร ถ้ำ ออกคำ คำที่มีเสียง ร เสียง ล อย่างละ 15 คำ รวม 60 คำ แล้วนำไปทดสอบการอ่านและเขียน ผลการวิจัยปรากฏว่า

1. ความสามารถในการอ่านคำถ้อยคำ และคำที่มีเสียง ร เสียง ล มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการเขียนสะกดคำถ้อยคำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ มีค่าสหสัมพันธ์ 0.335 และค่าสหสัมพันธ์ของเด็กชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 กับประถมศึกษาปีที่ 6 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 กับ ประถมปีที่ 7 และชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 กับประถมศึกษาปีที่ 7 ไม่แตกต่างกัน

2. นักเรียนชายกับนักเรียนหญิง มีความสามารถในการเขียนคำถ้อยคำทั้งหมด ไม่แตกต่างกัน แต่มีความสามารถในการอ่านคำเหล่านี้ต่างกัน

3. เฉลี่ยแล้ว นักเรียนระดับประถมศึกษาตอนปลาย มีความสามารถในการเขียนคำถ้อยคำ และคำที่มีเสียง ร ล สูงกว่าความสามารถในการอ่านคำถ้อยคำ

นอกจากนี้ ดวงเดือน สุภิกุลย์ (2522) ได้ศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการเขียนสะกดคำ กับการรู้ความหมายของคำกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่ง จำนวน 134 คน จากโรงเรียนสังกัดเทศบาล กรมสามัญศึกษา องค์การบริหารส่วนจังหวัด และสังกัดกองการ

ศึกษาเอกรชน ในเขตอำเภอเมืองพระนครศรีอยุธยา โดยใ้แบบทดสอบการรู้ความหมายของคำ แบบปรนัย ชนิดเลือกตอบ มีตัวเลือกเป็นรูปภาพ ข้อจะสามตัวเลือก พบว่าความสามารถในการเขียนสะกดคำกับการรู้ความหมายของคำ มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

จากการศึกษาเกี่ยวกับ ความสัมพันธ์ระหว่างการเขียนสะกดคำ ความเข้าใจความหมายของคำ และความสามารถด้านอื่น ๆ พอสรุปได้ว่า ความสามารถในการเขียนสะกดคำ มีความสัมพันธ์กับความเข้าใจความหมายของคำ การอ่าน การฟัง และการแต่งความ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องในต่างประเทศ

งานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับรบบการอ่านในการเขียนภาษาอังกฤษ

วิกเตอร์ ไวแอท (Wyatt 1973) แห่งมหาวิทยาลัย เซนต์ โยเซฟ ใน ลายิบิ (Layibi) ประเทศกานดา ได้รวบรวมข้อผิดพลาดจากความถูกต้องของนักศึกษานิติ 4 จำนวน 52 เอม พบว่ามีข้อผิดพลาด 4,181 แห่ง เมื่อนำมาแยกประเภท และหาความถี่ของข้อผิดพลาดแต่ละประเภท โดยเทียบอัตราส่วนร้อยละ พบว่ามีข้อผิดพลาดทั้งหมด 14 ประเภท เรียงลำดับตามอัตราส่วนร้อยละ พบว่ามีข้อผิดพลาดทั้งหมด 14 ประเภท เรียงลำดับตามอัตราส่วนร้อยละ จากมากไปหาน้อย ดังนี้

1. การสะกดคำ	ผิดพลาดร้อยละ 18.4
2. การใช้โครงสร้างของประโยค	ผิดพลาดร้อยละ 16.6
3. การใช้คำขยาย	ผิดพลาดร้อยละ 16.2
4. การใช้คำกริยา	ผิดพลาดร้อยละ 15.2
5. การใช้เครื่องหมายวรรคตอน	ผิดพลาดร้อยละ 7.8
6. สับสนหรือใช้คำและสำนวนผิด	ผิดพลาดร้อยละ 4.7
7. การใช้คำบุพบท	ผิดพลาดร้อยละ 4.1
8. การใช้คำซ้ำหรืออ้อมค้อม	ผิดพลาดร้อยละ 3.๘
9. ขาดความระมัดระวัง	ผิดพลาดร้อยละ 3.6
10. ใช้คำย่อหรือคำที่ไม่ใช่ไวยากรณ์เขียน	ผิดพลาดร้อยละ 2.6
11. การใช้คำคุณศัพท์	ผิดพลาดร้อยละ 2.4

- 12. การใช้คำที่ไม่จำเป็นหรือไม่เกี่ยวกับความ ยึดร้อยละ 2.4
- 13. การใช้คำสรรพนาม ยึดร้อยละ 1.6
- 14. การใช้คำที่ช่วยเน้นความหมายของคำอื่น ยึดร้อยละ 0.6

P มินา ที ซอท์เนสซี (Shaughnessy 1977) ซึ่งเป็นผู้สอนวิชาการเขียนขั้นพื้นฐาน (basic writing) ในมหาวิทยาลัยนิวยอร์ก โคนแยกประเภทข้อผิดพลาดของนักศึกษาที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ออกเป็น 4 ด้านคือ ข้อผิดพลาดในการใช้เครื่องหมายวรรคตอน การสร้างประโยค การใช้คำศัพท์ และการสะกดคำ

ในด้านการสะกดคำ ซอท์เนสซี (Shaughnessy) ได้ให้ตัวอย่างของข้อผิดพลาดในการสะกดคำไว้ 9 แบบ ดังนี้

1. สับสนสระเสียงสั้น หรือสระเสียงยาว
 2. สับสนคำ
 3. เรียงอักษรผิดที่
 4. แพนคำที่ถูกควยคำพ้องเสียง
 5. อะตัว e ที่ไม่ออกเสียง (silent e)
 6. ละพยัญชนะบางตัว
 7. ละพยัญชนะซ้อนหรือซ้อนพยัญชนะผิดที่
 8. สะกดอุปสรรค หรือปัจจัยผิด
 9. สะกดพยัญชนะความคล้าย หรือพยัญชนะตัวสุดท้ายผิด
- ขณะเดียวกันเขาได้เสนอแนะวิธีแก้ไขการสะกดคำผิดไว้ 4 ข้อ คือ

1. อ่านออกเสียงคำใหญ่ถูกต้อง
2. จดจำรูปคำที่ถูกต้อง
3. หักเขียนคำที่เห็นว่ายาก เพื่อให้เกิดความคุ้นเคย
4. รู้ความหมายของคำนั้น ๆ เมื่อปรากฏในข้อความต่าง ๆ

มาเรียน เทเวธา เคย์ นีโลส (Nicoles 1977) แห่งมหาวิทยาลัยเซาท์แคโรไลนา ได้วิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการสะกดคำ พบว่านักศึกษามีข้อผิดพลาดดังนี้

1. ละเสียงเบา ละเสียงหนัก และละพยัญชนะซ้อน

2. เติมพยัญชนะซ้อน ในที่ของพยัญชนะเดี่ยว
3. สะกดคำฉีกหรือไม่สมบูรณ์
4. กอรับลำดับตัวอักษรในคำ
5. ไร้คำที่มีเสียงคล้ายกันแทนคำที่ถูกคอง
6. ไร้พยัญชนะที่มีเสียงต่างกันแทนกัน

ซึ่งแตกต่างจากผลการวิจัยของ แกรนท์ เอช เฮนนิ่ง (Henning 1978) เล็กน้อย กล่าวคือ เขาได้ศึกษาเกี่ยวกับการปรับปรุงข้อผิดของนักศึกษาชาวอิหร่านที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ จำนวน 22 คน ในวิทยาลัยดามาวันด์ (Damavand) กรุงเตหะราน ประเทศอิหร่าน โดยไร้แบบสอบถาม 1000 ข้อผิดหนึ่งล้านการสร้างประโยค และการไร้คำกริยา 2,402 แห่ง

ในส่วนที่เกี่ยวกับการไร้คำกริยา แบ่งข้อผิดได้ 5 แบบ คือ

1. เติมคำผิด
2. สะกดรูปคำผิด
3. ไร้คำที่มีเสียงใกล้เคียงแทนคำที่ถูกคอง
4. ไร้คำผิดประเภท เช่น ไร้คำนามในตำแหน่งของคำกริยา
5. ไร้คำถูกประเภท แต่ผิดความหมาย

ในปีเดียวกันนี้ แอนครูว์ เชมมา โมซงโก (Monsongo) ได้วิเคราะห์ข้อผิดจากเรียงความ 41 เรื่อง ของนักเรียนชาวคาเมอรูน พบว่านักเรียนมีข้อผิดในการไร้คำศัพท์ ดังต่อไปนี้

1. ไร้ to borrow แทน to lend
2. สับลำดับอักษร
3. เลือกไร้ชื่อยคำผิด
4. ไร้จำนวนผิด
5. เรียงลำดับคำผิด
6. ไร้ "to fine" ผิดความหมาย

ฮิมเมอร์ (Hymer 1963) ได้วิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการสะกดคำของนักเรียนระดับ 4, 5 และ 6 ที่พบจากเรียงความที่นักเรียนเขียนในหนังสือภาคเรียนในโรงเรียนรัฐมา 17 แห่ง ในเมืองแคทซ์วิลล์ รัฐมิสซูรี สหรัฐอเมริกา เพื่อศึกษาค่าใช้จ่ายที่นักเรียนสะกดผิด และนักเรียนสะกดคำเหล่านั้นผิดอย่างไรบ้าง โดยทำการวิเคราะห์จากเรียงความที่นักเรียนเขียนจำนวน 4,026 ฉบับ คิดเป็นจำนวนคำทั้งสิ้น 309,118 คำ ผลการวิเคราะห์ปรากฏว่า

1. คำที่สะกดผิด เทียบได้เป็นร้อยละ 6.15
2. คำที่สะกดผิด เป็นคำที่นักเรียนไม่เคยเรียนมาก่อนมากกว่าคำที่เคยเรียนมาแล้ว
3. คำที่สะกดผิด เป็นคำพยางค์เดียว ร้อยละ 40.39 เป็นคำสองพยางค์ร้อยละ 39.64
4. ชนิดของคำที่สะกดผิด เรียงลำดับจากสูงสุดไปต่ำสุดได้ดังนี้
 - สะกดผิดโดยสะกดคำตก (Omission)
 - สะกดผิดโดยเอาพยัญชนะอื่นมาแทนที่พยัญชนะที่ถูกต้อง (Substitution)
 - สะกดผิดโดยการเพิ่มพยัญชนะเมื่อเปลี่ยนคำใหม่ (Addition)
 - สะกดผิดในเรื่องการเขียนคำด้วยพยัญชนะตัวใหญ่ (Capitalization)
 - สะกดผิดโดยเรียงลำดับพยัญชนะผิด (Transposition)
 - สะกดผิดโดยการใส่เครื่องหมายแสดงความเป็นเจ้าของผิด (Contraction)

งานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการเขียนสะกดคำกับความสามารถด้านอื่น ๆ

แทนเนอร์ (Tannir 1977 : 6253-A - 6254-A) ได้ศึกษาโครงการจำสัญลักษณ์ว่า มีผลต่อการสะกดคำของนักเรียนระดับหนึ่งหรือไม่ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนระดับหนึ่ง จำนวนแปดห้องเรียน รวม 170 คน โดยใช้แบบทดสอบการสะกดคำของนักเรียนประถมคน (The spelling test, Lower Primary, Form W) ซึ่งเป็นแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์อันคลีฟอร์ดเนีย และแบบทดสอบความสามารถทางการเรียน (SOI Learning Abilities Test: LAT) ของสถาบันโครงสร้างทางสถิติปัญญา ทำการศึกษาระหว่างเดือนที่สี่ถึงเดือนที่หก คือ เดือนธันวาคม ค.ศ. 1975 ถึงเดือนกุมภาพันธ์ ค.ศ. 1976 ใช้บทเรียน

เกี่ยวกับการจำัญญลักษณ์ 18 บทเรียน สำหรับกลุ่มทดลอง และใช้บทเรียนเกี่ยวกับการจำัญญลักษณ์ 18 บทเรียน สำหรับกลุ่มทดลอง และใช้บทเรียนเกี่ยวกับกิจกรรมทางสติปัญญาอีก 18 บทเรียน สำหรับกลุ่มควบคุมใช้เวลาในการสอนทั้งสองกลุ่มเท่า ๆ กัน มีผู้ทดลองสองคนผลัดกันสอนระหว่างกลุ่ม ผลปรากฏว่านักเรียนกลุ่มทดลองได้คะแนนสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญ เกี่ยวกับข้อสอบของการจำัญญลักษณ์ จากแบบทดสอบความสามารถทางการเรียน SOI นักเรียนกลุ่มทดลองทำคะแนนการสะกดคำสูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญ คะแนนการจำัญญลักษณ์มีความสัมพันธ์กับคะแนนการสะกดคำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 การศึกษารังนี้ทำให้ทราบว่าทักษะการจำัญญลักษณ์สามารถส่งเสริมได้โดยการสอนนักเรียนระดับหนึ่ง

ต่อมาในปี ค.ศ. 1975 ซูเทล (Zutelli 1976:5030-A) ได้ศึกษาพุทธศาสตร์ในการสะกดคำของนักเรียนโรงเรียนประถมศึกษา ว่ามีความสัมพันธ์กับความถี่ของข้อความเกี่ยวกับการแยกหมวดหมู่ของเพี้ยนเจตหรือไม กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนระดับหนึ่งถึงระดับสี่จำนวน 15 คน ทดสอบการสะกดคำซ้ำประเภท และใช้บทเรียน 60 คน ทำแบบทดสอบการแยกหมวดหมู่ ซึ่งแบ่งเป็นเจ็ดชนิด ได้แก่ การอนุรักษจำนวน นวอสาร ปริมาณที่ต่อเนื่อง น้ำหนัก ปริมาตร การรวมประเภท และแบบทดสอบการบูรณาการ รูปสามเหลี่ยม ผลปรากฏว่าผลสำหรับระดับชั้น ประเภทของการสะกดคำ และปฏิสัมพันธ์ของนักเรียนมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทำให้ทราบว่า ความถาวรของพุทธศาสตร์ การสะกดคำขึ้นอยู่กับความคุ้นเคยในการเขียน และวชิภาวะทางสติปัญญาของนักเรียน การสะกดคำกับการแยกหมวดหมู่ มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ราคาเกอร์ (Radaker 1963:370-372) ได้ศึกษาผลของการระลึกถึงภาพของคำที่มีต่อการเขียนสะกดคำของนักเรียนระดับสี่ ซึ่งมีอายุระหว่าง 8½ ปี - 10½ ปี จำนวน 60 คน โดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์สแตนฟอร์ด สองชุด (The Stanford Achievement Test, Form M และ N) ผลปรากฏว่า นักเรียนที่ได้รับการฝึกให้ระลึกถึงภาพของคำ สามารถเขียนสะกดคำได้ทีี่ขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นอกจากนี้ การศึกษาของราคาเกอร์ ยังได้พบว่า การจำค่าและการระลึกถึงภาพของคำ นอกจากจะทำให้การเขียนสะกดคำดีขึ้นแล้ว ยังทำให้การอ่านดีขึ้นด้วย ผลการศึกษาของราคาเกอร์นี้ สอดคล้องกับผลการศึกษาของวอลด์แมน และ ทริคส์ (Waldman and Triggs 1958 : 459-463 อ้างถึงใน

ถั่วตา ไทรวงาม 2520 : 10) ซึ่งได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนการเขียนสะกดคำ กับความสามารถในการจำคำของเด็กชั้นประถมศึกษาปีที่สี่ ถึงชั้นประถมศึกษาปีที่เจ็ด โดยใช้ แบบทดสอบเป็นเครื่องมือในการรวบรวมข้อมูล แล้ววิเคราะห์หาสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ผล ปรากฏว่าความสามารถในการเขียนสะกดคำกับความสามารถในการจำคำ มีความสัมพันธ์กัน ก่อนข้างสูง ผลการศึกษาของวอลด์แมนและทริกส์นี้ยังสอดคล้องกับผลการศึกษาของทาวน์เซนต์ (Townsent 1947 : 465-471) ซึ่งได้อ้างไว้ใน Education Records Bureau โดยได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการเขียนสะกดคำกับความสามารถในการจำ คำศัพท์ของเด็กตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่สามถึงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ห้า โดยใช้แบบทดสอบเป็น เครื่องมือในการหาค่ามีขบวนการของคะแนนกลุ่มตัวอย่าง เพื่อหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ พบว่า ความสามารถในการเขียนสะกดคำมีความสัมพันธ์กับการจำปานกลาง

ในปี ค.ศ. 1974 บราวน์ (Brown 1975 : 2748- A) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ ของเสียงที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ในการอ่าน และการสะกดคำของนักเรียนระดับสาม และ ระดับห้า ระดับชั้นละ 80 คน ปรากฏผลดังต่อไปนี้

1. นักเรียนระดับห้า โดคะแนนของเสียงสูงกว่านักเรียนระดับสามอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ 0.5
2. คะแนนหลักของเสียงการอ่าน และการสะกดคำ มีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน ในทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. ความรู้เกี่ยวกับเสียง การอ่านและการสะกดคำ มีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน ในทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งระดับสามและระดับห้า ยกเว้นเสียง และความหมายของคำกับตัวคงที่ การสะกดคำในระดับสาม เสียงและการสะกดคำกับตัวคงที่ คือ เครื่องหมายวรรคตอนในระดับห้า ไม่มีความสัมพันธ์กัน

อารอน (Aaron 1959: 138-142) ได้ศึกษาถึงสิ่งที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ ในการเขียนสะกดคำของนักเรียนระดับสี่ จำนวน 193 คน และนักเรียนระดับแปด จำนวน 174 คน โดยใช้แบบทดสอบการเขียนสะกดคำตามคำบอก 60 คน ผลปรากฏว่าความสามารถ ในการออกเสียงเป็นพยางค์ ๆ ใต้นั้น มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำ ซึ่ง หมายความว่า นักเรียนที่สามารถออกเสียงเป็นพยางค์ ใต้นั้น จะต้องสามารถเขียนสะกดคำ

ไค้ก็ควย แต่ักเรียนระดับสี่ ที่สามารถแบ่งคำออกเป็นพยางค์ ไค้ก็นั้น จะสามารถเขียนสะกดคำไค้ก็ควย แต่ักเรียนระดับสี่ที่สามารถแบ่งคำออกเป็นพยางค์ ไค้ก็นั้น ไม่น่าจะสามารถสะกดคำไค้ก็ควย นอกจากนี้ สถิติยังก็เป็นสิ่งที่ทำนายผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำ หมายความว่านักเรียนที่มีสติปัญญาสูงจะมีผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำ หมายความว่านักเรียนที่มีสติปัญญาสูง จะมีผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำสูง ส่วนนักเรียนที่มีสติปัญญาต่ำ จะมีผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำต่ำ

ผลการวิจัยของ บราวน์ และ อารอน นี้ ชัดแย้งกับผลการวิจัยของ เล็คกี้ (Petty 1955: 689) ซึ่งไค้วิเคราะห์เรื่องเสียงในการสะกดคำว่า การออกเสียงของบุคคลไม่มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญกับความยากในการสะกดคำเลย เขาได้สรุปว่า การเรียนรู้คำแต่ละคำเป็นปัญหาของเอกลักษณ์บุคคล

บลูเมอร์ (Bloomer 1961: 178-182) ได้ใช้เกณฑ์การสะกดคำของรัฐไอโอวา (The New Iowa Spelling Scale) เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างความยากในการสะกดคำกับความยากในการอ่าน ปรากฏว่า คำที่มีความหมายสัมพันธ์กับความยากง่ายในการสะกดคำ แต่ไม่เกี่ยวกับความยากง่ายในการอ่าน คำที่พบบ่อย ๆ สัมพันธ์กับความยากง่ายในการอ่าน แต่ไม่เกี่ยวกับความยากง่ายในการสะกดคำ

ในปี ค.ศ. 1970 แจนสกี (Jansky 1971: 4549-) ได้ศึกษาความสามารถของนักเรียนอนุบาล ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ในการสะกดคำและการอ่านในตอนปลายระดับสอง จำนวน 401 คน ใช้แบบทดสอบ 42 ชุด ซึ่งสอนในระดับอนุบาล 20 ชุด และในระดับสองอีก 22 ชุด ผลปรากฏว่าผลสัมฤทธิ์ในระดับอนุบาลมีความสัมพันธ์กับความสามารถหลาย ๆ อย่าง ไม่ใช่เพียงอย่างเดียวอย่างหนึ่ง สำหรับความสามารถต่าง ๆ ในระดับอนุบาล พบว่า ภาษาที่มีความใหม่เอียงที่จะมีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับการอ่าน การสะกดคำ และกิจกรรมทางภาษาอื่น ๆ

อารอน (Aaron 1960: 34-37) ได้ศึกษาเปรียบเทียบนักเรียนที่อ่านเก่งและนักเรียนที่อ่านไม่เก่ง กับความสามารถในการเขียนสะกดคำ การออกเสียงเป็นพยางค์ การแบ่งคำออกเป็นพยางค์ และเขาวัดผลของนักเรียนระดับสี่จำนวน 175 คน และนักเรียนระดับแปด จำนวน 155 คน โดยใช้แบบทดสอบสามชุด ได้แก่ แบบทดสอบการอ่าน

แคลิฟอร์เนีย (The California Reading Test, Form D.D.) แบบทดสอบ
 การเขียนสะกดคำตามคำบอก 60 คำ (Ago- Word, List - Dictation Spelling
 Test) และแบบทดสอบวุฒิภาวะทางสมองแคลิฟอร์เนีย (The California Test of
 Mental Maturity) ผลปรากฏว่านักเรียนระดับสี่และระดับแปด ที่อ่านเก่ง
 จะมีความสามารถในการเขียนสะกดคำ การออกเสียงเป็นพยางค์ และมีเขาวัดัญญาที่
 กว่านักเรียนที่อ่านไม่เก่งอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

จากผลการศึกษาของ อารอน สอดคล้องกับผลการศึกษาของ มาร์มควิสท์
 (Malmquist 1959: 206) ซึ่งได้ศึกษาองค์ประกอบของการไม่สามารถอ่าน
 ของนักเรียนระดับหนึ่งในโรงเรียนประถมศึกษา ผลปรากฏว่าองค์ประกอบที่ทำให้มีความ
 แตกต่างอย่างมากระหว่างนักเรียนที่อ่านหนังสือได้ก็กับนักเรียนที่ไม่สามารถอ่าน คือ
 ความสามารถในการเขียนสะกดคำ และการรับรู้ทางสายตา ซึ่งแสดงว่า นักเรียนที่อ่าน
 หนังสือได้ดี จะมีความสามารถในการเขียนสะกดคำ และมีการรับรู้ทางสายตาก็ด้วย

ผลการศึกษาของมาร์มควิสท์ ยังสอดคล้องกับผลการศึกษาของ มอริสัน และ
 เพอร์รี่ (Morrison and Perry 1959: 222 - 227) ซึ่งได้ศึกษาความสัมพันธ์
 ระหว่าง ความสามารถในการเขียนสะกดคำกับความสามารถในการอ่านทั่ว ๆ ไป ของ
 นักเรียนระดับสาม ถึงระดับแปด จำนวน 1,007 คน ใน 36 ห้องเรียน จากห้าโรงเรียน
 โดยใช่แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์แคลิฟอร์เนีย (California Achievement Tests)
 และแบบทดสอบวุฒิภาวะทางสมองแคลิฟอร์เนีย (California Short - Form Test
 of Mental Maturity) และใช้เวลาศึกษาสี่ปี ผลปรากฏว่า ค่าสัมประสิทธิ์
 สหสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการเขียนสะกดคำ กับความสามารถในการอ่านทั่ว ๆ
 ไป ของนักเรียนระดับแปด ได้ 0.75 และนักเรียนระดับสามได้ 0.85 ค่าสัมประสิทธิ์
 สหสัมพันธ์โดยเฉลี่ยของนักเรียนทุกระดับ ซึ่งคำนวณจากคะแนนได้ 0.79 ค่าสัมประ
 สิทธิ์สหสัมพันธ์มีแนวโน้มที่จะลดลงเมื่อระดับชั้นสูงขึ้น ยกเว้นนักเรียนระดับสี่ ซึ่งได้ค่า
 ค่าเกือบเท่ากับนักเรียนระดับแปด จากผลการศึกษานี้แสดงให้เห็นว่า ความสามารถในการ
 เขียนสะกดคำกับความสามารถในการอ่านของนักเรียนระดับชั้นที่ค่ามีความสัมพันธ์กันมาก
 กว่านักเรียนระดับชั้นที่สูงและความสามารถในการอ่านมีความสัมพันธ์กับค่อนข้างสูง

เกรย์ (Gray 1949: 403) ได้ศึกษาพบว่า การอ่านกับการเขียนสะกดคำ มีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด ผู้ที่มีความสามารถทางการอ่านสูง จะมีความสามารถทางการสะกดคำสูง และในทางตรงกันข้าม ผู้ที่มีความสามารถทางการอ่านไม่ดีก็จะมี ความสามารถทางการเขียนสะกดคำไม่ดีกว่า ซึ่งก็สอดคล้องกับผลการวิจัยของ อารอน และมาล์มควิส ดังกล่าวข้างต้น นอกจากนี้ เทวเซนค์ (Townsend 1947: 465-471) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการเขียนสะกดคำกับการอ่านเพื่อความเข้าใจ และ คำศัพท์ของนักเรียนทั้งแถมระดับสามถึงระดับ 12 จำนวน 200 คน ผลปรากฏว่า ความสามารถในการเขียนสะกดคำมีความสัมพันธ์กับคำศัพท์มากกว่าการอ่านเพื่อความเข้าใจ ผลการศึกษาของเทวเซนค์ยังสอดคล้องกับผลการศึกษาของ รัสเซล (Russell 1947: 406) ซึ่งได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการเขียนสะกดคำกับผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านและคำศัพท์ โดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ ทดสอบนักเรียนระดับสามถึงระดับห้า จำนวน 135 คน ผลปรากฏว่าความสัมพันธ์ระหว่างผลการเขียนสะกดคำกับการจำคำ (ทั้งคำที่แยกออกมาและคำในเนื้อเรื่อง) เท่ากับ .86 การเขียนสะกดคำมีความเร็วในการอ่านเท่ากับ .66 รัสเซล เชื่อว่า การส่งเสริมความสามารถที่มีความสัมพันธ์กับการเขียนสะกดคำเพียงอย่างเดียวอย่างใดอย่างหนึ่งก็จะส่งผลต่อการเขียนสะกดคำได้

ในด้านการฟัง ฮอลโล (Hollow 1955: 158-161) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการเขียนสะกดคำกับความสามารถในการฟังของนักเรียน ระดับห้าจาก 13 โรงเรียน จำนวน 602 คน โดยใช้แบบทดสอบความเข้าใจในการฟังสองชุด ผลปรากฏว่า คำสัมพันธ์สัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการเขียนสะกดคำกับความสามารถในการฟังเท่ากับ .33 แสดงว่า ความสามารถทั้งสองด้านนี้ มีความสัมพันธ์กันปานกลาง

ฮูจ (Hughes 1953: 97-105) อ้างถึงใน Seela Chayaniyayodhin 1960: 9) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างทักษะทางภาษา ซึ่งได้แก่การอ่าน การสะกดคำ ความหมายของคำ การใช้ภาษา การใช้อักษรตัวใหญ่ การจักรวรรคตอน และความหมายของประโยค ได้พบว่าความสามารถทางภาษาแต่ละอย่างมีความสัมพันธ์

ซึ่งกันและกันในดวงบวก

จากการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการเขียนสะกดคำกับความ
 ความสามารถด้านอื่น ๆ สรุปได้ว่าความสามารถในการเขียนสะกดคำมีความสัมพันธ์กับ
 การจำสัญลักษณ์ ความคิดรวบยอดเกี่ยวกับการแยกหมวดหมู่ของ เสียงแจ้ ความรู้เกี่ยวกับ
 เสียง ภาษาพูด การจำคำ การระลึกถึงภาพของคำ การออกเสียงเป็นพยางค์ การ
 รับรู้ทางสายตา คำศัพท์ การอ่านซึ่งรวมทั้งการอ่านเพื่อความเข้าใจ และความเร็วใน
 การอ่าน การหึงความหมายของคำ และระดับสติปัญญาของนักเรียน ซึ่งสอดคล้องกับคำ
 กล่าวของ ซีลา จายนิโยธิน (Seela Chayaniyayodhin 1960: 16)
 ว่าทักษะทางภาษาทั้งสองอย่าง ซึ่งได้แก่ การหึง การพูด การอ่าน และการเขียน มีความ
 สัมพันธ์ซึ่งกันและกัน

งานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับความยากง่ายของคำ

การเรียนรู้เพื่อการเขียนสะกดคำนั้นต้องอาศัยความสามารถสูง ต้องมีจินตนา
 การ และความจำดี จึงจะได้รับความสำเร็จ เนื่องจากคำต่าง ๆ มีความยากง่ายแตกต่างกัน
 กัน แต่ละคนจะได้รับความสำเร็จในการเขียนสะกดคำต่างกันไปด้วย ดังที่ เบอร์เบอร์ริช
 และคณะ (แกวตา ไทรวงาม 2520: 11 อ้างอิงมาจาก Gerberich and others
 1962: 390-393) กล่าวว่า เมื่อเด็กเขียนสะกดคำที่มีความยากมากขึ้น ความสามารถในการ
 เขียนของเด็กจะลดลงไปตามลำดับ คือเขียนสะกดคำที่ง่ายก่อน

ในปี ค.ศ. 1962 บลูมเมอร์ (Bloomer 1963: 287) ได้ศึกษาความ
 สัมพันธ์ระหว่างความยาวของคำกับความยากในการเขียนสะกดคำ พบว่าคำที่นักเรียนพบ
 บ่อย ๆ และความยาวของคำ มีความสัมพันธ์กับความยากในการเขียนสะกดคำ ซึ่งผลการ
 ศึกษาครั้งนี้สอดคล้องกับผลการศึกษาของเขาเองที่ได้ศึกษาในปี ค.ศ. 1955 (Bloomer
 1956: 531-535) ที่ได้ศึกษาเกี่ยวกับความยากง่ายในการเขียนสะกดคำที่ยาวและซับซ้อน
 โดยทำการทดสอบนักเรียนทั้งชายและหญิง ในโรงเรียนประถมศึกษา 18 โรงเรียน
 คำที่เขานำมาใช้แบบทดสอบนั้นได้มาจากหนังสืออ่านของ อินส์แลนด์, บริทเทน และ
 ฟิธส์ เจอราก์ ซึ่งพิจารณาจากคำที่ใช้เสมอ และมีความหมายต่อนักเรียน เขาได้สรุป
 ผลการศึกษาไว้ดังนี้

1. คำที่มีหลายพยางค์สะกดยากกว่าคำที่มีน้อยพยางค์
2. คำที่มีสระผสมสะกดยาก เช่นเดียวกับคำควบกล้ำ

เกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างความหมายของคำกับความยากในการเขียนสะกดคำ และการอ่าน บลูมเมอร์ (Bloomer 1961: 178-182) ได้ศึกษาโดยใช้คำ 149 คำ พบว่า คำที่มีหลายความหมายมีความสัมพันธ์กับความยากในการเขียนสะกดคำ แต่ไม่มีความสัมพันธ์กับการอ่าน

ส่วนจอห์นสัน (Johnson 1972: 790) ได้ศึกษาการเขียนสะกดคำของเด็กๆ 6 คนที่สามถึงระดับที่ห้า ในรัฐไวโอมิง โคโลราโด และยูทาห์ เมื่อปี ค.ศ. 1970 โดยให้เด็กเขียนคำที่เด็กชอบเขียน เมื่อวิเคราะห์ปัญหาในการเขียนสะกดคำของเด็กแล้วพบว่า เด็กมีปัญหาในการเขียนสะกดคำที่ออกเสียงเหมือนกันแต่สะกดต่างกัน จอห์นสันเสนอแนะว่า ครูควรใช้เวลาช่วยเหลือนักเรียนที่มีปัญหาในการเขียนสะกดคำ โดยใช้วิธีสอนแบบต่าง ๆ จัดให้มีโครงการสอนเป็นประจำ และควรสอนเด็กเป็นรายบุคคล

จากการศึกษาของบลูมเมอร์ และจอห์นสัน แสดงให้เห็นว่า คำที่เด็กเขียนสะกดได้ยาก ได้แก่คำที่มีสระผสม คำควบกล้ำ คำพ้องเสียง และคำที่มีตัวสะกดหลายตัว จะยากกว่าคำที่มีตัวสะกดน้อยตัว

แบรดฟีลด์ และสจวท (Bradfield and Stewart 1957: 244) ได้ให้ความเห็นในการจัดลำดับความยากง่ายของคำว่า การจัดลำดับความยากง่ายของคำที่เด็กส่วนมากเขียนสะกดคำได้ถูกต้องจนถึงคำที่เด็กเขียนสะกดถูกต้องเพียงส่วนน้อย โดยไม่ต้องใช้วิธีการทางสถิติ นับว่าเป็นความคิดที่ดีสำหรับการเรียงลำดับความยากง่ายของคำ โดยมิต้องใช้วิธีการทางสถิติเข้าช่วย

จากงานวิจัยที่เกี่ยวกับ การศึกษาความยากง่ายของคำนั้น จะพบว่านักเรียนสะกดคำผิดหลายแบบ และมีปัญหาในการเขียนคำที่ออกเสียงเหมือนกัน แต่ตัวสะกดต่างกัน ความหมายต่างกัน คำที่เขียนสะกดผิด และยากได้แก่ คำที่มีสระผสม คำควบกล้ำ คำพ้องเสียง และคำที่มีตัวสะกดหลายตัว

งานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับความสามารถในการสะกดคำ

โนเอล และแฮริส (Knoell and Harris 1952: 46: 95 - 111)

ได้ศึกษาเกี่ยวกับความสามารถในการสะกดคำว่าอาจจะวัดได้จาก

1. ความสามารถที่จะระลึกได้ว่า คำนั้น ๆ สะกดถูกต้อง
2. ความสามารถที่จะระลึกได้ว่า คำนั้น ๆ สะกดผิด
3. ความสามารถที่จะแยกการสะกดผิดให้ถูกต้อง

เขาได้ใช้แบบทดสอบการสะกดคำแบบให้จำ (Recognition Test)

และแบบเขียนตามคำบอก (Dictation Test) กับนักเรียนสองระดับ ได้พบว่านักเรียนที่มีอายุมากกว่าทำแบบทดสอบแบบเขียนตามคำบอก ได้มากกว่านักเรียนที่ประสบความสำเร็จในระดับหนึ่ง

ทอม่า เลย์คอก (Laycock. F. 1954, 45: 485-491) ได้ศึกษา

ความสามารถในการสะกดคำและระดับความยากง่ายของนักศึกษาในวิทยาลัยปีที่ 1 จำนวน 100 คน โดยใช้คำ 35 คำ ซึ่งเหมาะสำหรับการทดสอบแบบสะกดในระดับวิทยาลัยจากรายการคำ "เซเวน เอส" ของสัทเทอตัน กับคำอีก 15 คำ จากหนังสือของกิลเบิร์ต รวมเป็น ผลจากการทดสอบปรากฏว่า

1. นักศึกษาปีที่ 1 ของวิทยาลัยมีความสามารถในการสะกดคำแตกต่างกัน ความแตกต่างในเรื่องการสะกดคำของกลุ่มที่ใช้ทดสอบนั้นคล้ายคลึงกับมวลหมู่ประชากรโดยทั่วไป แม้จะมีระดับเฉลยคณิศสูงกว่าก็ตาม
2. ความซับซ้อนของคำศัพท์ ไม่มีสัมพันธ์กับความสามารถในการสะกดคำ
3. เนื่องจากไม่มีความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการสะกดคำกับคำศัพท์ แม้มีการปรับปรุงการสะกดก็ไม่แน่ว่าจะทำให้การรู้คำศัพท์ดีขึ้น

นอกจากนี้ ชวาร์ทซ์ (Schwartz 1976: 8028-A) ได้ศึกษาถึง

พัฒนาการด้านความสามารถของนักเรียนที่ได้รับการสะกดคำ โดยการผันคำและการสะกดตัวการ์นต์ กับนักเรียนในระดับสองถึงระดับห้า โดยใช้กลุ่มตัวอย่างระดับละ 40 คน ใน 40 คนนี้ จัดแบ่งเป็นนักเรียนที่สะกดคำเก่งและไม่เก่งกลุ่มละ 20 คนเท่า ๆ กัน เครื่องมือที่ใช้คือแบบทดสอบแบบเลือกตอบซึ่งเกี่ยวกับคำที่ไม่มีความหมายและการเขียนคำบอกที่เกี่ยวกับคำที่ไม่มีความหมาย ผลพบว่านักเรียนทั้งกลุ่มที่สะกดเก่งและไม่

มีแนวโน้มในการพัฒนาการอ่านการสะกดคำดีขึ้น

งานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ในการสะกดคำ

มอริสสัน แมคคอลล และเกรย์ มอริสสัน (Buros 19: 324-325) ได้ทำการค้นคว้าร่วมกัน โดยมีวัตถุประสงค์ที่จะสร้างแบบทดสอบเพื่อหาผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำของเด็ก ซึ่งมีความเชื่อถือและความเที่ยงตรงสูง เขาได้ทำการทดสอบซึ่งมีความเชื่อถือและความเที่ยงตรงสูง เขาได้ทำการทดสอบกลุ่มตัวอย่างจำนวนหนึ่งซึ่งเป็นเด็กในระดับชั้น 2 - 8 คำที่ใช้ในแบบทดสอบนั้นเป็นคำที่เลือกมาจากหนังสือมาตราส่วนการสะกดคำของบักคิงแฮม เอเยอร์ และหนังสือชื่อ "คำศัพท์สำหรับครู" ของฮอร์นไคล์

ผลของการค้นคว้าปรากฏว่า แบบทดสอบที่เขาสร้างขึ้นมีความเชื่อถือและความเที่ยงตรงสูง ตามที่ทั้งวัตถุประสงค์ไว้ และนำไปใช้ทดสอบเพื่อหาผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำได้เป็นอย่างดี นับว่าเป็นแบบทดสอบมาตรฐานที่มีผู้นิยมใช้หาผลสัมฤทธิ์ของเด็กคนหนึ่ง

นอกจากมอริสสัน แมคคอลล แล้ว ยังมีการค้นคว้าอื่นอีกที่ควรนำมาพิจารณาคือ การสร้างแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำ ของ เกลวิส ซาราธาแมนท์ เขาได้ทำการสร้างแบบทดสอบการเขียนสะกดคำของเด็กในระดับประถมศึกษาชั้น เช่นกัน โดยมีวัตถุประสงค์ที่จะให้เป็นแบบทดสอบที่มีคุณลักษณะที่ดี เพื่อใช้เป็นแบบทดสอบมาตรฐานได้ ในการดำเนินงานนั้นได้เลือกคำจากหนังสือมาตราส่วนการสะกดคำของบักคิงแฮม เอเยอร์ มาใช้ในแบบทดสอบ แล้วนำไปทำการทดสอบกลุ่มตัวอย่างระดับชั้น 1 - 9 จำนวน 1506 คน

ขบวนการนี้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูล โดยวิธีวิเคราะห์สองทางแยกข้อ หากค่าความเชื่อถือและความเที่ยงตรงของแบบทดสอบนั้น ผลของการค้นคว้าปรากฏว่าแบบทดสอบที่เขาสร้างขึ้นนั้น มีค่าความเชื่อถือระหว่าง .89 ถึง .93 ซึ่งเฉลี่ยแล้วประมาณ .87 และค่าความเที่ยงตรงนั้นมีความโน้มเอียงอยู่ในระดับสูง

อีกท่านหนึ่งที่ได้ค้นคว้าสร้างแบบทดสอบทายผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำไว้อย่างน่าสนใจ ก็คือ อี. แทรกซ์เลอร์ (Traxler 1953: 332) เขาได้ตั้งวัตถุประสงค์ว่าจะสร้างแบบทดสอบวิชาเขียนสะกดคำของเด็กในระดัย 9 - 12 ให้มีค่าความเชื่อถือและความเที่ยงตรงสูง เพื่อให้เป็นแบบทดสอบมาตรฐาน ใช้ในการหาผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำของเด็กระดับประถมศึกษา

แทรกซ์เลอร์ ได้ดำเนินการเป็นขั้น ๆ ไป โดยเลือกคำที่จะนำมาใช้ในแบบทดสอบจากหนังสืออาเนมาครฐานหลายเล่มเสียก่อน แล้วจึงนำไปทดสอบเด็ก 393 คน ในโรงเรียนแห่งหนึ่ง เขาได้วิเคราะห์ข้อมูลโดยวิธีการวิเคราะห์ของกระทะทอง และหาค่าความเชื่อถือ ความเที่ยงตรงของแบบทดสอบนั้น แทรกซ์เลอร์ได้ทำการแก้ไขปรับปรุงและทดสอบอีกหลายครั้ง จนได้แบบทดสอบที่มีลักษณะที่ตรงตามที่ต้องการ ผลของการค้นคว้าของเขาปรากฏว่า เขาได้แบบทดสอบการเขียนสะกดคำซึ่งมีค่าความเชื่อถือถึง .91-.95

การค้นคว้าเพื่อสร้างแบบทดสอบโดยใช้วิธีการต่าง ๆ กันนี้ ล้วนแต่ได้ผลตามที่ตั้งจุดมุ่งหมายไว้ทุกประการ และนำไปใช้เป็นแบบทดสอบมาตรฐานในการหาผลสัมฤทธิ์ การเขียนสะกดคำของเด็กได้เป็นอย่างดี ด้วยเหตุนี้ จึงมีผู้ดำเนินการค้นคว้าหาความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ ในการเขียนสะกดคำของเด็กในระดับประถมศึกษาหลายท่าน โดยวิธีการต่าง ๆ กัน เช่น โคโรซี เอ็ม. โนเอช และเชสเตอร์ คิมบิว แฮริส ได้ทำการค้นคว้าการเขียนสะกดคำของเด็กโดยมีวัตถุประสงค์ ดังนี้

1. หาความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ ในการเขียนสะกดคำของเด็ก 3 กลุ่ม ที่มีอายุ 6 ปี, 11 ปี และ 12 ปี

2. หาความแตกต่างระหว่างเพศ

เขาได้ดำเนินการทดสอบเด็กชายและหญิง จำนวน 216 คน ซึ่งมีอายุ 6 ปี, 11 ปี และ 12 ปี ผลของการค้นคว้าปรากฏว่า

1. ในการทดสอบเด็กทุกกลุ่มนั้น เด็กที่อยู่ในระดับอายุสูงกว่า จะหาผิดน้อยกว่า และโทษะแนนเกี่ยวกับการใช้คำที่ถูกต้องสูง รวมทั้งการเขียนสะกดคำที่ผิดใหม่ ได้ถูกต้องดีกว่าเด็กเล็กด้วย

2. ในการทดสอบตามข้อสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำนั้น ผู้คนควาเสนอแนะให้ใช้วิธีอื่นนอกจากการบอกให้เขียน เช่น แบบเลือกคำ (Multiple Choice) เป็นต้น

3. ควรจะทดสอบทั้งการบอกให้สะกดและให้เขียนเองตามใจชอบ

นักการศึกษาอีกท่านหนึ่งที่ทำการค้นคว้าเกี่ยวกับข้อสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดไว้อย่างดีคือ ไอ.อี.อารอน (Aaron, I.B. 1859: 138-142) เขากำลังมุ่งหมายเพื่อจะหาความสามารถและทักษะในการเขียนสะกดคำของเด็กชั้น 4 กับชั้น 8 ในการค้นคว้าครั้งนี้ เขาได้สร้างแบบทดสอบขึ้นใช้คำทั้งหมด 60 คำ และทำการทดสอบทดลอง วิเคราะห์ข้อมูลแต่ละกระทง หาความเชื่อถือ ปรากฏว่า แบบทดสอบสำหรับชั้น 4 นั้น มีค่าความเชื่อถือเท่ากับ .94 และสำหรับชั้น 8 มีค่าความเชื่อถือเท่ากับ .96 กลุ่มตัวอย่างที่อารอนใช้ทดสอบนั้นเป็นเด็กชั้น 8 จำนวน 59 คน และชั้น 4 จำนวน 57 คน

เมื่อได้แบบทดสอบที่ต้องการ อารอนได้นำไปทดสอบกลุ่มตัวอย่างชั้น 4 จำนวน 193 คน และชั้น 8 จำนวน 174 คน เพื่อหาข้อสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำ เขาได้ตั้งข้อสมมุติฐานในการค้นคว้าครั้งนั้น ไว้ดังนี้

1. ความสามารถในการสะกดตัวโดยการให้ออกเสียงเป็นพยางค์ไม่สามารถทำนายผลสัมฤทธิ์ในการสะกดคำได้
2. ความสามารถของเด็กในการแบ่งคำออกเป็นพยางค์นั้น ไม่สามารถทำนายผลสัมฤทธิ์ในการสะกดคำได้

3. สถิติปัญหาของเด็กไม่อาจทำนายผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำได้ ผลการค้นคว้าของอารอน ปรากฏว่า

1. การที่เด็กสามารถออกเสียงเป็นพยางค์นั้น มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำของเด็กในชั้น 4 และชั้น 8 กล่าวอีกอย่างหนึ่งก็คือ เด็กที่สามารถออกเสียงเป็นพยางค์ ๆ ได้ค่านั้นจะเป็นเด็กที่สะกดคำที่ง่าย

2. ความสามารถของเด็กในการแบ่งคำออกเป็นพยางค์ ๆ นั้น สามารถ

สามารถทำนายผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำของเท็กซัน 8 โท่ กล่าวคือ ถ้าเด็กรู้จักแบ่งคำออกเป็นพยางค์ โท่ที่แล้วนั้น จะสามารถสะกดคำได้ก็ด้วย แต่สำหรับเท็กซัน 4 แล้ว ผลที่โตตรงกันข้าม เท็กซัน 4 ที่สามารถแบ่งคำออกเป็นพยางค์ โท่ที่นั้น ไม่น่าจะสามารถสะกดคำได้ก็ด้วย

3. สกิปัญญาของเท็กซันสามารถทำนายผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำของเท็กซันทั้งในชั้นที่ 4 และชั้นที่ 8 นั่นคือ เท็กซันที่มีสกิปัญญาสูงจะมีผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำสูง และเท็กซันที่มีสกิปัญญาต่ำจะมีผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำต่ำ

อารอนยังเสนอแนะต่อไปอีกว่า ในการทดสอบการสะกดคำนั้น ถ้ามีการทดสอบโดยให้เด็กออกเสียงเป็นพยางค์ เพื่อผลสัมฤทธิ์ในการสะกดคำของเท็กซันก็ด้วยแล้ว บางทีจะพบว่าทักษะในการออกเสียงนั้นอาจมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ในการสะกดคำของเท็กซันก็ด้วย

นอกจากนี้ยังมีผู้ที่โตทำการศึกษาดังความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนในเรื่องการสะกดคำ ระหว่างเพศชาย กล่าวคือในปี ค.ศ. 1960 พอค (Pauk 1960: 297) โตศึกษาเพื่อพิจารณาทักษะ และทัศนคติทางภาษา โดยใช้ข้อทดสอบอ่าน (Comparative Reading Comprehension Test (I.) และข้อทดสอบเกี่ยวกับทักษะการใช้ภาษา ทดสอบนักเรียน 300 คน เป็นชายและหญิงอย่างละ 150 คน ปรากฏผลสัมฤทธิ์รวมว่า นักเรียนหญิงมีทักษะทางภาษาสูงกว่านักเรียนชายในเรื่องสะกดคำ การใช้ประโยคและการใช้ภาษา ส่วนในด้านการใช้เหตุผลและตัวเลข นักเรียนชายมีผลสัมฤทธิ์สูงกว่านักเรียนหญิง ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของคลาร์ก (Clark 1961: 205) ซึ่งเขาโตศึกษาถึงความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนระหว่างเพศ โดยใช้วิธีการทางสถิติควบคุมเกี่ยวกับเรื่องอายุจริงและอายุสมอง จุดประสงค์ในการค้นคว้าก็เพื่อจะเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนของนักเรียนระดับเกรด 3, 4 และ 8 เขาจึงโตสุ่มตัวอย่างจากนักเรียนทั้งกล่าว ชั้นละ 150 คน

ผลการค้นคว้าพบว่า นักเรียนชายและหญิงไม่แตกต่างกันในเรื่องเกณฑ์สกิปัญญา และพื้นฐานในการอ่าน การทำเลข แต่ในเรื่องการใช้ภาษา และการสะกดคำแล้ว ปรากฏว่า นักเรียนหญิงมีผลสัมฤทธิ์สูงกว่านักเรียนชาย จึงแสดงให้เห็นว่า

จากงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาการเขียนสะกดคำภาษาอังกฤษ ที่
 เกี่ยวข้องทั้งของไทย และของต่างประเทศนั้น จะเห็นได้ว่าได้มีการค้นคว้า
 ในเรื่องเกี่ยวกับการเขียนสะกดคำภาษาอังกฤษ และมีผู้ตระหนักถึงความสำคัญของ
 การสะกดคำมากขึ้น โดยหันมาสนใจ ศึกษา ค้นคว้า และวิจัย เกี่ยวกับการเขียนสะกด
 คำภาษาอังกฤษกันอย่างกว้างขวาง ซึ่งนับว่าเป็นประโยชน์อย่างมากต่อผู้ที่เกี่ยวข้อง
 หรือผู้ที่สนใจเกี่ยวกับการสอนสะกดคำภาษาอังกฤษ ในอันที่จะใช้เป็นแนวทางในการ
 ค้นคว้า วิจัยเกี่ยวกับเรื่องนี้ หรือเพื่อพัฒนา ปรับปรุง การเรียนการสอนการสะกด
 คำให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

ศูนย์วิทยทรัพยากร
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย